

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

62. årgang

25. marts 2019

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2019/C 112/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
---------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2019/C 112/02	Forenede sager C-183/17 P og C-184/17 P: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 31. januar 2019 — International Management Group mod Europa-Kommissionen (Appel — udviklingssamarbejde — gennemførelse af Den Europæiske Unions budget ved indirekte forvaltning — annullationssøgsmål — formaliteten — anfægtelige retsakter — afgørelse om at overdrage en budgetgennemførelsesopgave til en anden person end den oprindeligt valgte — afgørelse om ikke længere at overdrage nye budgetgennemførelsesopgaver til den oprindeligt valgte enhed — forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 — artikel 43 — delegeret forordning (EU) nr. 1268/2012 — artikel 43 — begrebet »international organisation« — betingelser — erstatningskrav)	2
2019/C 112/03	Sag C-194/17 P: Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 31. januar 2019 — Georgios Pandalis mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret og LR Health & Beauty Systems GmbH (Appel — EU-varemærker — forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 51, stk. 1, litra a), og artikel 51, stk. 2, samt artikel 75 — EU-varemærket Cystus — ikke-medicinske næringstilsætningsmidler — erklæring om delvis fortabelse — manglende reel brug af varemærket — opfattelse af ordet »cystus« som en beskrivende angivelse af hovedingrediensen i de pågældende varer — begrundelsespligt) . . .	3

2019/C 112/04	Sag C-220/17: Domstolens dom (Første Afdeling) af 30. januar 2019 — Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG mod Land Berlin (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Berlin, Tyskland) (Præjudiciel forelæggelse — tilnærmelse af lovgivningerne — gyldigheden af direktiv 2014/40/EU — fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer — bestemmelser om »ingredienser« — forbud mod aromatiserede tobaksvarer)	3
2019/C 112/05	Sag C-225/17 P: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 31. januar 2019 — Islamic Republic of Iran Shipping Line m.fl. mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen (Appel — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran — indekrydsning af midler og økonomiske ressourcer — Den Europæiske Unions Rets annullation af en opførelse — ændring af kriterierne for opførelse på en liste over personer og enheder, hvis aktiver indekrydses — genopførelse — beviser, som vedrører en dato forud for den første opførelse — faktiske omstændigheder, der var kendte inden den første opførelse — retskraft — rækkevidde — retssikkerhed — beskyttelse af den berettigede forventning — princippet ne bis in idem — effektiv domstolsbeskyttelse)	4
2019/C 112/06	Sag C-587/17 P: Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 30. januar 2019 — Kongeriget Belgien mod Europa-Kommissionen (Appel — Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) — forordning (EF) nr. 1290/2005 — forordning (EU) nr. 1306/2013 — udgifter udelukket fra EU-finansiering — eksportrestitutter, der er udbetalt med urette — inddrivelse — alle til rådighed værende retsmidler ikke udtømt — manglende appel efter en negativ udtalelse fra en advokat ved Cour de cassation (Belgien) — artikel 267 TEUF — ingen præjudiciel forelæggelse for Domstolen — medlemsstatens forsømmelighed)	5
2019/C 112/07	Sag C-6/18 P: Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 31. januar 2019 — Den Helleniske Republik mod Europa-Kommissionen (Appel — Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) — Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) — forordning (EF) nr. 1290/2005 — finansiering af den fælles landbrugspolitik — udgifter, der er udelukket — visse udgifter, som Den Helleniske Republik har afholdt)	6
2019/C 112/08	Sag C-149/18: Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 31. januar 2019 — Agostinho da Silva Martins mod Dekra Claims Services Portugal SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal da Relação de Lisboa — Portugal) (Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — lovvalsregler for forpligtelser uden for kontrakt — forordning (EF) nr. 864/2007 (Rom II-forordningen) — artikel 16 og 27 — overordnede præceptive bestemmelser — direktiv 2009/103/EF — ansvarsforsikring for motorkøretøjer — artikel 28)	6
2019/C 112/09	Sag C-600/17: Domstolens kendelse (Anden Afdeling) af 17. januar 2019 — Pina Cipollone mod Ministero della Giustizia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di pace di Roma — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement — socialpolitik — tidsbegrænset ansættelse — fredsdommere — åbenbart afvisningsgrundlag)	7
2019/C 112/10	Sag C-626/17: Domstolens kendelse (Anden Afdeling) af 17. januar 2019 — Alberto Rossi mod Ministero della Giustizia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di Pace di Roma — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement — socialpolitik — tidsbegrænset ansættelse — fredsdommere — åbenbart afvisningsgrundlag)	7
2019/C 112/11	Sag C-169/18: Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 10. januar 2019 — Atif Mahmood m.fl. mod Minister for Justice and Equality (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal — Irland) (Præjudiciel forelæggelse — uforholdsmæssigt at træffe afgørelse)	8
2019/C 112/12	Forenede sager C-335/18 og C-336/18: Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 30. januar 2019 — straffesager mod AK (C-335/18) og EP (C-336/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski gradski sad, Apelativen sad — Sofia — Bulgarien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — kontrol med likvide midler, der indføres til eller forlader Den Europæiske Union — forordning (EF) nr. 1889/2005 — artikel 3, stk. 1 — tilsidesættelse af angivelsespligten — artikel 4, stk. 2 — frihedsberøvelsesforanstaltning — artikel 9, stk. 1 — sanktioner fastsat i national ret — national lovgivning, som foruden en frihedsstraf eller en bøde, der udgør en femtedel af de likvide midler, som ikke er angivet, hjemler beslaglæggelsen af dette beløb til fordel for staten — proportionalitet)	9

2019/C 112/13	Sag C-440/18 P: Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 30. januar 2019 — Verein Deutsche Sprache eV mod Europa-Kommissionen (Appel — artikel 181 i Domstolens procesreglement — aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — dokumenter vedrørende en afgørelse truffet af Europa-Kommissionen om ændring af indretningen af pressesalen i Berlaymont-bygningen knyttet til en begrænsning af skiltningen udelukkende til sprogene fransk og engelsk — afslag på fuld aktindsigt) .	9
2019/C 112/14	Sag C-426/18 P: Appel iværksat den 26. juni 2018 af Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu og Cristinel Iordăchescu til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 18. april 2018 i sag T-298/17, Iordăchescu m.fl. mod Parlamentet m.fl.	10
2019/C 112/15	Sag C-560/18 P: Appel iværksat den 3. september 2018 af Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 10. juli 2018 i sag T-514/15 — Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen	10
2019/C 112/16	Sag C-730/18 P: Appel iværksat den 23. november 2018 af SC til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 19. september 2018 i sag T-242/17, SC mod EULEX Kosovo	12
2019/C 112/17	Sag C-736/18 P: Appel iværksat den 26. november 2018 af Gugler France til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 25. september 2018 i sag T-238/17 — Gugler mod EUIPO	13
2019/C 112/18	Sag C-741/18 P: Appel iværksat den 27. november 2018 af OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 28. september 2018 i sag T-708/17, OPS Újpest mod Kommissionen	14
2019/C 112/19	Sag C-747/18 P: Appel iværksat den 30. november 2018 af Lux-Rehab Foglalkoztató Non-Profit Kft. (Lux-Rehab Non-Profit Kft.) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 28. september 2018 i sag T-710/17, Lux-Rehab Non-Profit mod Kommissionen	15
2019/C 112/20	Sag C-748/18 P: Appel iværksat den 30. november 2018 af Motex Ipari és Szolgáltató Rehabilitációs Kft. (Motex Kft.) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 28. september 2018 i sag T-713/17, Motex mod Kommissionen	16
2019/C 112/21	Sag C-764/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 5. december 2018 — Ayuntamiento de Pamplona mod Orange España S.A.U.	17
2019/C 112/22	Sag C-765/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgerichts Koblenz (Tyskland) den 6. december 2018 — Stadtwerke Neuwied GmbH mod RI	17
2019/C 112/23	Sag C-773/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Halle (Tyskland) den 10. december 2018 — TK mod Land Sachsen-Anhalt	18
2019/C 112/24	Sag C-774/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Halle (Tyskland) den 10. december 2018 — UL mod Land Sachsen-Anhalt	19
2019/C 112/25	Sag C-775/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Halle (Tyskland) den 10. december 2018 — VM mod Land Sachsen-Anhalt	20

2019/C 112/26	Sag C-781/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale ordinario di Roma (Italien) den 12. december 2018 — Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.) mod Soundreef Ltd . . .	21
2019/C 112/27	Sag C-783/18 P: Appel iværksat den 12. december 2018 af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 3. oktober 2018 i sag T-313/17 — Wajos GmbH mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret	22
2019/C 112/28	Sag C-786/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 14. december 2018 — ratiopharm GmbH mod Novartis Consumer Health GmbH	23
2019/C 112/29	Sag C-788/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione tributaria provinciale di Parma (Italien) den 14. december 2018 — Stanleyparma Sas og Stanleybet Malta Ltd mod Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna — SOT Parma	23
2019/C 112/30	Sag C-789/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 12. december 2018 — AQ m.fl. mod Corte dei Conti m.fl.	24
2019/C 112/31	Sag C-790/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Italien) den 12. december 2018 — ZQ mod Corte dei Conti m.fl.	26
2019/C 112/32	Sag C-834/18: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca de Faro (Portugal) den 28. december 2018 — Rolibérica, Lda mod Autoridade para as Condições do Trabalho	27
2019/C 112/33	Sag C-18/19: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 11. januar 2019 — WM mod Stadt Frankfurt am Main	27
2019/C 112/34	Sag C-49/19: Sag anlagt den 25. januar 2019 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik	28
2019/C 112/35	Sag C-50/19 P: Appel iværksat den 25. januar 2019 af Sigma Elimentos Exterior, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-239/11, Sigma Alimentos Exterior mod Kommissionen	29
2019/C 112/36	Sag C-51/19 P: Appel iværksat den 25. januar 2019 af World Duty Free Group, S.A., tidligere Autogrill España, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-219/10 RENV, World Duty Free Group mod Kommissionen	30
2019/C 112/37	Sag C-52/19 P: Appel iværksat den 25. januar 2019 af Banco Santander, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-227/10, Banco Santander, S.A. mod Europa-Kommissionen	31
2019/C 112/38	Sag C-53/19 P: Appel iværksat den 25. januar 2019 af Banco Santander, S.A. og Santusa Holding, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-399/11 RENV, Banco Santander og Santusa mod Kommissionen	32
2019/C 112/39	Sag C-54/19 P: Appel iværksat den 25. januar 2019 af Axa Mediterranean Holding, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-405/11, Axa Mediterranean mod Kommissionen	33

2019/C 112/40	Sag C-55/19 P: Appel iværksat den 25. januar 2019 af Prosegur Compañía de Seguridad, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-406/11, Prosegur Compañía de Seguridad mod Kommissionen	34
2019/C 112/41	Sag C-63/19: Sag anlagt den 29. januar 2019 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik	35
2019/C 112/42	Sag C-64/19 P: Appel iværksat den 29. januar 2019 af Kongeriget Spanien til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-219/10 RENV, World Duty Free Group mod Kommissionen	36
2019/C 112/43	Sag C-65/19 P: Appel iværksat den 29. januar 2019 af Kongeriget Spanien til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-399/11 RENV, Banco Santander og Santusa mod Kommissionen	37
2019/C 112/44	Sag C-106/19: Sag anlagt den 11. februar 2019 — Den Italienske Republik mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet	38
2019/C 112/45	Sag C-577/17: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. januar 2019 — Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, procesdeltagere: Clinton Osas Alake alias Klenti Solim m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)	39
2019/C 112/46	Sag C-313/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. januar 2019 — Dacom Limited mod IPM Informed Portfolio Management AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Svea hovrätt — Sverige)	40
2019/C 112/47	Sag C-566/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. januar 2019 — Austrian Airlines AG mod MG og NF (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Handelsgericht Wien — Østrig)	40
2019/C 112/48	Sag C-617/18: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. januar 2019 — Los prestatarios mod Globalcaja S.A. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia de Albacete — Spanien)	40

Retten

2019/C 112/49	Sag T-647/17: Rettens dom af 8. februar 2019 — Serendipity m.fl. mod EUIPO — CKL Holdings (CHIARA FERRAGNI) [EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket CHIARA FERRAGNI — ældre Benelux-ordmærke Chiara — relativ registreringshindring — ingen risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]]	41
2019/C 112/50	Sag T-34/19: Sag anlagt den 16. januar 2019 — Orkla Foods Danmark mod EUIPO (PRODUCED WITHOUT BOILING SCANDINAVIAN DELIGHTS ESTABLISHED 1834 FRUIT SPREAD)	41
2019/C 112/51	Sag T-41/19: Sag anlagt den 23. januar 2019 — MSI Svetovanje mod EUIPO — Industrial Farmaceutica Cantabria (nume)	42
2019/C 112/52	Sag T-52/19: Sag anlagt den 28. januar 2019 — AH mod Eurofound	43
2019/C 112/53	Sag T-54/19: Sag anlagt den 29. januar 2019 — Nosio mod EUIPO (BIANCOFINO)	44
2019/C 112/54	Sag T-60/19: Sag anlagt den 31. januar 2019 — Cypern mod EUIPO — Filotas Bellas & Yios (Halloumi Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927)	44
2019/C 112/55	Sag T-64/19: Sag anlagt den 4. februar 2019 — ECSEL Joint Undertaking mod Personal Health Institute International	45

2019/C 112/56	Sag T-67/19: Sag anlagt den 5. februar 2019 — Sixsigma Networks Mexico mod EUIPO — Dokkio (DOKKIO)	46
2019/C 112/57	Sag T-69/19: Sag anlagt den 6. februar 2019 — Südwestdeutsche Salzwerke mod EUIPO (Bad Reichenhaller Alpensaline)	47
2019/C 112/58	Sag T-74/19: Sag anlagt den 7. februar 2019 — DK Company mod EUIPO — Hunter Boot (DENIM HUNTER)	47
2019/C 112/59	Sag T-75/19: Sag anlagt den 8. februar 2019 — Comune di Milano mod Parlamentet og Rådet . . .	48
2019/C 112/60	Sag T-81/19: Sag anlagt den 12. februar 2019 — Apostolopoulou og Apostolopoulou Chrysanthaki mod Europa-Kommissionen	49

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2019/C 112/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 103 af 18.3.2019

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 93 af 11.3.2019

EUT C 82 af 4.3.2019

EUT C 72 af 25.2.2019

EUT C 65 af 18.2.2019

EUT C 54 af 11.2.2019

EUT C 44 af 4.2.2019

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 31. januar 2019 — International Management Group mod Europa-Kommissionen(Forenede sager C-183/17 P og C-184/17 P) ⁽¹⁾

(Appel — udviklingssamarbejde — gennemførelse af Den Europæiske Unions budget ved indirekte forvaltning — annulationssøgsmål — formaliteten — anfægtelige retsakter — afgørelse om at overdrage en budgetgennemførelsesopgave til en anden person end den oprindeligt valgte — afgørelse om ikke længere at overdrage nye budgetgennemførelsesopgaver til den oprindeligt valgte enhed — forordning (EF, Euratom) nr. 2342/2002 — artikel 43 — delegeret forordning (EU) nr. 1268/2012 — artikel 43 — begrebet »international organisation« — betingelser — erstatningskrav)

(2019/C 112/02)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: International Management Group (ved avocats L. Levi og J.Y. de Cara)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved F. Castillo de la Torre et J. Baquero Cruz, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Rets domme af 2. februar 2017, International Management Group mod Kommissionen (T-29/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:56), og International Management Group mod Kommissionen (T-381/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:57), ophæves.
- 2) Kommissionens gennemførelsesafgørelse C(2014) 9787 final af 16. december 2014 om ændring af gennemførelsesafgørelse C(2013) 7682 om det årlige handlingsprogram 2013 for Myanmar/Burma, der skal finansieres over Den Europæiske Unions almindelige budget, annulleres.
- 3) Europa-Kommissionens afgørelse om ikke længere at indgå nye delegationsaftaler om indirekte forvaltning med International Management Group, der var indeholdt i Kommissionens skrivelse af 8. maj 2015, annulleres.
- 4) Sag T-381/15 hjemvises til Retten for, at der kan træffes afgørelse om International Management Groups påstand om erstatning for de tab, som denne enhed blev påført ved den afgørelse fra Kommissionen, der er nævnt i denne domskonklusions punkt 3.
- 5) Kontraappellerne forkastes.
- 6) Kommissionen betaler sagsomkostningerne i sagerne C-183/17 P, C-184/17 P og T-29/15.

7) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes i sag T-381/15.

⁽¹⁾ EUT C 221 af 10.7.2017.

Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 31. januar 2019 — Georgios Pandalis mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og LR Health & Beauty Systems GmbH

(Sag C-194/17 P) ⁽¹⁾

(Appel — EU-varemærker — forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 51, stk. 1, litra a), og artikel 51, stk. 2, samt artikel 75 — EU-varemærket Cystus — ikke-medicinske næringstilsætningsmidler — erklæring om delvis fortabelse — manglende reel brug af varemærket — opfattelse af ordet »cystus« som en beskrivende angivelse af hovedingrediensen i de pågældende varer — begrundelsespligt)

(2019/C 112/03)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Georgios Pandalis (ved Rechtsanwältin A. Franke)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved S. Hanne og D. Walicka, som befuldmægtigede) og LR Health & Beauty Systems GmbH (ved Rechtsanwältin N. Weber og L. Thiel)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Georgios Pandalis betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 300 af 11.9.2017.

Domstolens dom (Første Afdeling) af 30. januar 2019 — Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG mod Land Berlin (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht Berlin, Tyskland)

(Sag C-220/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — tilnærmelse af lovgivningerne — gyldigheden af direktiv 2014/40/EU — fremstilling, præsentation og salg af tobaksvarer — bestemmelser om »ingredienser« — forbud mod aromatiserede tobaksvarer)

(2019/C 112/04)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Planta Tabak-Manufaktur Dr. Manfred Obermann GmbH & Co. KG

Sagsøgt: Land Berlin

Konklusion

- 1) Gennemgangen af det første præjudicielle spørgsmål har ikke frembragt noget, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 7, stk. 1, 7 og 14, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/40/EU af 3. april 2014 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fremstilling, præsentation og salg af tobak og relaterede produkter og om ophævelse af direktiv 2001/37/EF.
- 2) Artikel 7, stk. 14, i direktiv 2014/40 skal fortolkes således dels, at begrebet »produktkategori« i denne bestemmelses forstand omfatter cigaretter og rulletobak, dels at den procedure, der skal følges med henblik på at fastslå, hvorvidt en bestemt tobaksvarer har nået den i denne bestemmelse fastsatte grænse på 3 %, skal fastlægges i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats nationale lovgivning.
- 3) Artikel 8-11 i direktiv 2014/40 skal fortolkes således, at de ikke giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte yderligere gennemførelsesperioder ud over dem, der er fastsat i dette direktivs artikel 29 og 30.
- 4) Gennemgangen af det andet præjudicielle spørgsmål har ikke frembragt noget, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 9, stk. 1, andet afsnit, artikel 9, stk. 4, litra a), andet punktum, artikel 9, stk. 6, artikel 10, stk. 1, litra b), e) og f), og artikel 11, stk. 1, første afsnit, første punktum, i direktiv 2014/40.
- 5) Artikel 13, stk. 1, litra c), og artikel 13, stk. 3, i direktiv 2014/40 skal fortolkes således, at disse bestemmelser pålægger medlemsstaterne også at forbyde anvendelse af oplysninger, der henviser til smag, duft, aromastoffer eller andre tilsætningsstoffer, når der ikke er tale om reklameoplysninger, og det fortsat er tilladt at anvende de pågældende indholdsstoffer.
- 6) Gennemgangen af det tredje præjudicielle spørgsmål har ikke frembragt noget, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 13, stk. 1, litra c), og artikel 13, stk. 3, i direktiv 2014/40.

⁽¹⁾ EUT C 239 du 24.07.2017.

**Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 31. januar 2019 — Islamic Republic of Iran Shipping Line m.fl.
mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen**

(Sag C-225/17 P) ⁽¹⁾

(Appel — fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik — restriktive foranstaltninger over for Den Islamiske Republik Iran — indefrysning af midler og økonomiske ressourcer — Den Europæiske Unions Rets annullation af en opførelse — ændring af kriterierne for opførelse på en liste over personer og enheder, hvis aktiver indefrysnes — genopførelse — beviser, som vedrører en dato forud for den første opførelse — faktiske omstændigheder, der var kendte inden den første opførelse — retskraft — rækkevidde — retssikkerhed — beskyttelse af den berettigede forventning — princippet *ne bis in idem* — effektiv domstolsbeskyttelse)

(2019/C 112/05)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Sea Shipping Lines Co., IRISL Europe GmbH, IRISL Marine Services and Engineering Co., Irano Misor Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Shipping Computer Services Co., Soroush Sarzamin Asatir Ship Management, South Way Shipping Agency Co. Ltd og Valfajr 8th Shipping Line Co. (ved solicitor M. Taher og M. Lester, QC)

De andre parter i appelsagen: Rådet for Den Europæiske Union og (ved J. Kneale og M. Bishop, som befuldmægtigede) og Europa-Kommissionen (D. Gauci og T. Scharf, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Islamic Republic of Iran Shipping Lines, Hafize Darya Shipping Lines (HDSL), Khazar Shipping Lines, IRISL Europe GmbH, Qeshm Marine Services & Engineering Co., Irano Mistr Shipping Co., Safiran Payam Darya Shipping Lines, Marine Information Technology Development Co., Rahbaran Omid Darya Ship Management Co., Hoopad Darya Shipping Agency og Valfajr 8th Shipping Line Co. bærer hver deres egne omkostninger og betaler de af Rådet for Den Europæiske Union afholdte omkostninger.
- 3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 231 af 17.7.2017.

Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 30. januar 2019 — Kongeriget Belgien mod Europa-Kommissionen

(Sag C-587/17 P) ⁽¹⁾

(Appel — Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) — forordning (EF) nr. 1290/2005 — forordning (EU) nr. 1306/2013 — udgifter udelukket fra EU-finansiering — eksportrestitutioner, der er udbetalt med urette — inddrivelse — alle til rådighed værende retsmidler ikke udtømt — manglende appel efter en negativ udtalelse fra en advokat ved Cour de cassation (Belgien) — artikel 267 TEUF — ingen præjudiciel forelæggelse for Domstolen — medlemsstatens forsømmelighed)

(2019/C 112/06)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Kongeriget Belgien (ved J.-C. Halleux, M. Jacobs og C. Pochet, som befuldmægtigede, bistået af avocats E. Grégoire og J. Mariani)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved A. Bouquet og B. Hofstötter, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Rets dom af 20. juli 2017, Belgien mod Kommissionen (T-287/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:531), ophæves.
- 2) Sag T-287/16 hjemvises til Retten.
- 3) Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

⁽¹⁾ EUT C 412 af 4.12.2017.

Domstolens dom (Ottende Afdeling) af 31. januar 2019 — Den Helleniske Republik mod Europa-Kommissionen

(Sag C-6/18 P) ⁽¹⁾

(Appel — Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) — Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) — forordning (EF) nr. 1290/2005 — finansiering af den fælles landbrugspolitik — udgifter, der er udelukket — visse udgifter, som Den Helleniske Republik har afholdt)

(2019/C 112/07)

Processprog: græsk

Parter

Appellant: Den Helleniske Republik (ved G. Kanellopoulos, I. Pachi og A. Vasilopoulou, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved D. Triantafyllou og A. Sauka, som befuldmægtigede)

Konklusion

- 1) Appellen forkastes.
- 2) Den Helleniske Republik betaler sagsomkostningerne.

⁽¹⁾ EUT C 63 af 19.2.2018.

Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 31. januar 2019 — Agostinho da Silva Martins mod Dekra Claims Services Portugal SA (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal da Relação de Lisboa — Portugal)

(Sag C-149/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — retligt samarbejde i civile sager — lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt — forordning (EF) nr. 864/2007 (Rom II-forordningen) — artikel 16 og 27 — overordnede præceptive bestemmelser — direktiv 2009/103/EF — ansvarsforsikring for motorkøretøjer — artikel 28)

(2019/C 112/08)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal da Relação de Lisboa

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Agostinho da Silva Martins

Sagsøgt: Dekra Claims Services Portugal SA

Konklusion

- 1) Artikel 16 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) skal fortolkes således, at en national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, som fastsætter, at foreldelsesfristen for erstatningssøgsmål for skader som følge af et uheld er tre år, ikke kan anses for at være en overordnet præceptiv bestemmelse som omhandlet i denne artikel, medmindre den forelæggende ret på grundlag af en detaljeret analyse af denne bestemmelses ordlyd, generelle opbygning, formål og de samlede omstændigheder, hvorunder denne bestemmelse er vedtaget, fastslår, at den har en sådan vigtighed i den nationale retsorden, at den begrundet afvigelse fra den lov, der i henhold til denne forordnings artikel 4 finder anvendelse.

- 2) Artikel 27 i forordning nr. 864/2007 skal fortolkes således, at artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16. september 2009 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse, som gennemført i national ret, ikke udgør en EU-retlig bestemmelse, som fastsætter lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt som omhandlet i denne artikel 27.

⁽¹⁾ EUT C 161 af 7.5.2018.

Domstolens kendelse (Anden Afdeling) af 17. januar 2019 — Pina Cipollone mod Ministero della Giustizia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di pace di Roma — Italien)

(Sag C-600/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement — socialpolitik — tidsbegrænset ansættelse — fredsdommere — åbenbart afvisningsgrundlag)

(2019/C 112/09)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Giudice di pace di Roma

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Pina Cipollone

Sagsøgt: Ministero della Giustizia

Procesdeltager: Unione Nazionale Giudici di Pace (Unagipa)

Konklusion

Anmodningen om præjudiciel afgørelse indgivet af Giudice di pace di Roma (fredsdommer i Rom, Italien) ved afgørelse af 25. august 2017, afvises.

⁽¹⁾ EUT C 437 af 18.12.2017.

Domstolens kendelse (Anden Afdeling) af 17. januar 2019 — Alberto Rossi mod Ministero della Giustizia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Giudice di Pace di Roma — Italien)

(Sag C-626/17) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, i Domstolens procesreglement — socialpolitik — tidsbegrænset ansættelse — fredsdommere — åbenbart afvisningsgrundlag)

(2019/C 112/10)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Giudice di Pace di Roma

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Alberto Rossi

Sagsøgt: Ministero della Giustizia

Øvrige parter i proceduren: Unione Nazionale Giudici di Pace (Unagipa), Associazione Nazionale Giudici di Pace, Coordinamento Nazionale Giustizia di Pace, Organismo Unitario della Magistratura Onoraria — Magistrati Onorari Riuniti, Maria Maddalena Acernese og 656 andre fredsdommere, Angela Abbondandolo og 139 honorære vice-anklagere og Santina Adelfio og 101 andre honorære dommerne.

Konklusion

Anmodningen om præjudiciel afgørelse, indgivet af Giudice di pace di Roma (fredsdommer i Rom, Italien) ved afgørelse af 17. oktober 2017, afvises.

⁽¹⁾ EUT C 52 af 12.2.2018.

Domstolens kendelse (Første Afdeling) af 10. januar 2019 — Atif Mahmood m.fl. mod Minister for Justice and Equality (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Court of Appeal — Irland)

(Sag C-169/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — uforment at træffe afgørelse)

(2019/C 112/11)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

Court of Appeal

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Atif Mahmood, Shabina Atif, Mohammed Ahsan, Mohammed Haroon, Nik Bibi Haroon og Noor Habib m.fl.

Sagsøgt: Minister for Justice and Equality

Konklusion

Det er uforment at træffe afgørelse om den anmodning om præjudiciel afgørelse, som Court of Appeal (appeldomstol, Irland) har indgivet ved afgørelse af 23. februar 2018 i sag C-169/18.

⁽¹⁾ EUT C 166 af 14.5.2018.

Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 30. januar 2019 — straffesager mod AK (C-335/18) og EP (C-336/18) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sofiyski gradski sad, Apelativen sad — Sofia — Bulgarien)

(Forenede sager C-335/18 og C-336/18) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — kontrol med likvide midler, der indføres til eller forlader Den Europæiske Union — forordning (EF) nr. 1889/2005 — artikel 3, stk. 1 — tilsidesættelse af angivelsespligten — artikel 4, stk. 2 — frihedsberøvelsesforanstaltning — artikel 9, stk. 1 — sanktioner fastsat i national ret — national lovgivning, som foruden en frihedsstraf eller en bøde, der udgør en femtedel af de likvide midler, som ikke er angivet, hjemler beslaglæggelsen af dette beløb til fordel for staten — proportionalitet)

(2019/C 112/12)

Processprog: bulgarsk

Den forelæggende ret

Sofiyski gradski sad, Apelativen sad — Sofia

Tiltalte i straffesagerne

AK (C-335/18) og EP (C-336/18)

Konklusion

Artikel 4, stk. 2, og artikel 9, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1889/2005 af 26. oktober 2005 om kontrol med likvide midler, der indføres til eller forlader Fællesskabet, skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som med henblik på at sanktionere en tilsidesættelse af angivelsespligten i forordningens artikel 3 ud over en frihedsstraf på maksimalt fem år eller en bøde, der udgør en femtedel af de likvide midler, som ikke er angivet, hjemler beslaglæggelsen af dette ikke-angivne beløb til fordel for staten.

⁽¹⁾ EUT C 276 af 6.8.2018.

Domstolens kendelse (Ottende Afdeling) af 30. januar 2019 — Verein Deutsche Sprache eV mod Europa-Kommissionen

(Sag C-440/18 P) ⁽¹⁾

(Appel — artikel 181 i Domstolens procesreglement — aktindsigt — forordning (EF) nr. 1049/2001 — dokumenter vedrørende en afgørelse truffet af Europa-Kommissionen om ændring af indretningen af pressesalen i Berlaymont-bygningen knyttet til en begrænsning af skiltningen udelukkende til sprogene fransk og engelsk — afslag på fuld aktindsigt)

(2019/C 112/13)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Verein Deutsche Sprache eV (ved Rechtsanwalt W. Ehrhardt)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen (ved F. Erlbacher og F. Clotuche-Duvieusart, som befuldmægtigede)

Konklusion

1) Appellen forkastes.

2) Verein Deutsche Sprache eV bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 294 af 20.8.2018.

Appel iværksat den 26. juni 2018 af Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu og Cristinel Iordăchescu til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 18. april 2018 i sag T-298/17, Iordăchescu m.fl. mod Parlamentet m.fl.

(Sag C-426/18 P)

(2019/C 112/14)

Processprog: rumænsk

Parter

Appellanter: Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu, Mihaela Iordăchescu og Cristinel Iordăchescu (ved avocat A. Cuculis)

De andre parter i appelsagen: Europa-Parlamentet, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen

Ved kendelse af 31. januar 2018 har Domstolen (Niende Afdeling) afvist appellen.

Appel iværksat den 3. september 2018 af Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 10. juli 2018 i sag T-514/15 — Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen

(Sag C-560/18 P)

(2019/C 112/15)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych (ved advokat P. Hoffman)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Kongeriget Sverige og Republikken Polen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den Europæiske Unions Rets kendelse af 10. juli 2018 i sag T-514/15, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych mod Kommissionen, ophæves.
- Europa-Kommissionens afgørelse af 12. juni 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Europa-Kommissionen afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, og af 17. juli 2015, GESTDEM 2015/1291, om afslag på at give appellanten aktindsigt i den udførlige udtalelse, som Republikken Malta afgav i forbindelse med informationsprocedure 2014/537/PL, annulleres, og Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale appellantens omkostninger.
- Subsidiært, såfremt Domstolen ikke måtte finde, at sagen er moden til påkendelse, hjemvises sagen til Den Europæiske Unions Ret til pådømmelse, og afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

- Retten begik en retlig fejl både i) ved i den appellerede kendelses præmis 30 og 32 at fastslå, at det er usandsynligt, at den ulovlighed, som appellanten har gjort gældende i sagen, vil gentage sig i fremtiden, og at appellanten ikke har søgsmålsinteresse, og ii) ved i de samme præmisser at fastslå, at det relevante spørgsmål i denne sammenhæng er, om det er sandsynligt, at der i fremtiden vil opstå en situation, hvor der fremsendes notifikation til Kommissionen om et udkast til lov, som tager hånd om dens betænkeligheder vedrørende eksisterende lovgivning i den medlemsstat, der fremsender notifikationen, som er genstand for en verserende traktatbrudssag, og hvor Kommissionen giver afslag på aktindsigt i en udførlig udtalelse afgivet på grundlag af direktiv 98/34 ⁽¹⁾ vedrørende dette udkast til lov begrundet i en generel formodning for afslag på aktindsigt som følge af behovet for at beskytte formålet med en sådan traktatbrudssag, selv om det relevante retlige spørgsmål ikke er, om det er sandsynligt, at en sådan specifik situation vil opstå igen, men om det er sandsynligt, at de fortolkninger af forordning nr. 1049/2001 ⁽²⁾ eller af direktiv 98/34, som Kommissionen har påberåbt sig, og som appellanterne har anfægtet i søgsmålet, vil blive anvendt af Kommissionen i fremtiden.
- Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede kendelses præmis 33 at fastslå, at behovet for at træffe afgørelse i en sag vedrørende Kommissionens afslag på aktindsigt i dokumenter på grund af en angivelig »uløselig forbindelse« mellem disse og en verserende traktatbrudssag, hvori den mundtlige forhandling er afsluttet, ikke kan følge af behovet for at give den, der begærer aktindsigt, effektiv retsbeskyttelse, og af det forhold, at Kommissionen, hvis der ikke træffes afgørelse, kan unddrage sig domstolsprøvelse af sin afgørelse, idet enhver person, som i første omgang har fået afslag på sin begæring om aktindsigt, i modsat fald ville kunne forsøge at opnå dom over Kommissionen, også selv om begæringen er blevet imødekommet, efter at sagen ved Retten er anlagt.
- Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede kendelses præmis 34 at fastslå, at selv om den sag, som appellanten anlagde til prøvelse af de anfægtede afgørelser, havde verseret i næsten tre år og omfattede mange processkrifter samt retsmøde, ville det at afslutte sagen og forlange af appellanten eller dens medlemmer, at de endnu engang — denne gang inden for rammerne af en erstatningssag mod Kommissionen — skulle gøre gældende, at de anfægtede afgørelser er ulovlige, ikke være en urimelig byrde at pålægge dem.
- Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede kendelses præmis 34 at fastslå, at et behov for at træffe afgørelse ikke kan følge af appellanten eller dens medlemmers krav om erstatning for tab som følge af de anfægtede afgørelser, blot fordi i) appellanten ikke oplyste, om den eller dens medlemmer »oprigtigt« ønskede at forfølge et sådant krav, ii) ikke henholdt sig til præcise, specifikke og verificerbare oplysninger vedrørende virkningerne af de anfægtede afgørelser, og iii) ikke gav nærmere oplysninger vedrørende de domfældelser, som fulgte af afslaget på aktindsigt i dokumenterne, og selv om iv) Retten samtidig pålagde appellanten at bære sine egne omkostninger, som således udgjorde et specifikt og sikkert tab, som er påført appellanten på grund af de anfægtede afgørelser.
- Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede kendelses præmis 34 at fastslå, at appellanten ikke har søgsmålsinteresse, selv om annullation af de anfægtede afgørelser er nødvendig for at genoprette den ikke-økonomiske skade, som appellanten er blevet påført som faglig organisation, og intet andet middel til at genoprette en sådan skade findes.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22.6.1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter (EFT 1998, L 204, s. 37).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30.5.2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).

Appel iværksat den 23. november 2018 af SC til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 19. september 2018 i sag T-242/17, SC mod EULEX Kosovo

(Sag C-730/18 P)

(2019/C 112/16)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: SC (ved Rechtsanwältin A. Kunst og avvocato L. Moro)

Den anden part i appelsagen: EULEX Kosovo

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede kendelse ophæves.
- Sagen fremmes til realitetsbehandling med undtagelse af det femte anbringende, og som følge heraf fastslås følgende:
- EULEX har tilsidesat dets kontraktmæssige forpligtelser i forbindelse med opfyldelsen af kontrakten og ved anvendelsen af OPLAN og operationskonceptet (CONOPS) og de almindelige operationelle procedurer (SOP'er), dvs. SOP om Omstrukturering og SOP om Personaleudvælgelse, samt princippet om rimelighed og princippet om god tro, hvilket bevirker, at hun er berettiget til erstatning.
- EULEX har tilsidesat sine ikke-kontraktmæssige forpligtelser over for appellanten, herunder hendes ret til retfærdige og rimelige arbejdsforhold (artikel 31 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder), hendes ret til god forvaltning såvel som princippet om upartiskhed (artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder), hvilket bevirker, at hun er berettiget til erstatning.
- Den interne prøve 2016 var ulovlig, og det var derfor ulovligt, at appellants kontrakt ikke blev forlænget.
- EULEX tilpligtes at betale appellanten erstatning for det af hende lidt økonomiske tab svarende til 19 måneders nettoløn, med tillæg af dagpenge og lønforhøjelser, og 50 000 EUR som følge af den ikke-økonomiske skade, som hun har lidt på grund af EULEX's ulovlige afgørelser/handlinger.
- Subsidiært fastslås følgende:
- Sagen hjemvises til Retten med henblik på realitetsbehandling.
- EULEX tilpligtes at betale sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Med sin appel gør appellanten gældende, at Retten havde kompetence til at træffe afgørelse i den af hende anlagte sag. Den begik en retlig fejl ved at fastslå, at søgsmålet delvist ikke kunne antages til realitetsbehandling, delvist var retligt ugrundet.

Til støtte for appellen har appellanten fremført fem anbringender.

Det første anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 272 TEUF, eftersom Retten begik en retlig fejl, idet den omklassificerede det tredje klagepunkt (dvs. appellants søgsmål i henhold til artikel 272 TEUF med påstand om, at det fastslås, at den interne prøve 2016 var ulovlig og at det derfor var ulovligt, at appellants kontrakt ikke blev forlænget) til et annulations-søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF og afviste søgsmålet.

Retten havde ikke kompetence til at foretage denne omklassificering, som var i strid med appellanterns hensigt. Retten begik en fejl, idet den afviste at lade hende give udtryk for sine synspunkter.

Det andet anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 272 TEUF, appellanterns adgang til effektive retsmidler i henhold til artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og princippet om ligebehandling, for så vidt som Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at den ikke havde kompetence i henhold til artikel 272 TEUF til at træffe afgørelse vedrørende den tredje påstand og om sagens realitet.

Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at den sag, der var anlagt i henhold til artikel 272 TEUF med påstand om, at den interne prøve 2016 var ulovlig og at det derfor var ulovligt, at appellanterns kontrakt ikke blev forlænget, var et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263 TEUF, og at disse afgørelser ikke var baseret på regler vedrørende kontraktforhold, men at de udgør administrative foranstaltninger, som ikke kan anfægtes i henhold til artikel 272 TEUF.

Det tredje anbringende vedrører (i) en tilsidesættelse af SOP om Omstrukturering og SOP om Personaleudvælgelse, retten til god forvaltning, herunder princippet om upartiskhed, og en manglende begrundelse for så vidt som Retten begik en retlig fejl, idet den fastslog, at den manglede forlængelse af appellanterns kontrakt var begrundet med, at hun ikke havde bestået den interne prøve 2016.

Retten tog ikke stilling til de argumenter, som appellanten havde fremført i forbindelse med det første, det andet og det tredje anbringende til støtte for sit søgsmål, dvs. om, at hun ikke havde bestået den interne prøve 2016, fordi formanden for udvælgelseskomitéen ikke havde erklæret sig selv inhabil og ikke var blevet afsat på grund af en interessekonflikt og partiskhed fra hendes side.

Det fjerde anbringende vedrører en tilsidesættelse af artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF, eftersom Retten begik en retlig fejl, idet den frifandt EULEX i det søgsmål vedrørende ansvar uden for kontraktforhold, der var anlagt til prøvelse af den interne prøve 2016 og den manglende forlængelse af kontrakten. Appellanten havde anlagt et anerkendelsessøgsmål, og derfor kunne erstatningssagen antages til realitetsbehandling.

Det femte anbringende vedrører en tilsidesættelse af (i) artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF samt appellanterns rettigheder i henhold til artikel 31 og 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (ansvar uden for kontraktforhold) og (ii) tilsidesættelse af artikel 272 TEUF og artikel 340, stk. 1, TEUF samt kravene i indkaldelsen af ansøgninger om bidrag 2014 (ansvar i kontraktforhold), idet Retten begik en retlig fejl, da den fastslog, at de erstatningssøgsmål, der var baseret på ansvar i og uden for kontraktforhold og hvori der var nedlagt påstand om, at de gentagne opfordringer om at tage en køreprøve chikanerede appellanten, var ugrundede.

EULEX's gentagne opfordringer, som tvang appellanten til flere gange at tage en køreprøve til trods for, at EULEX var bekendt med hendes handicap, hvad angår hendes højre hånd, var ulovlig. Som følge heraf har hun lidt en ikke-økonomisk skade, som bevirker, at hun er berettiget til erstatning.

Appel iværksat den 26. november 2018 af Gugler France til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 25. september 2018 i sag T-238/17 — Gugler mod EUIPO

(Sag C-736/18 P)

(2019/C 112/17)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Gugler France (ved avocat S. Guerlain)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret og Alexander Gugler

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 25. september 2018 i sag T-238/17 ophæves, idet der er sket en tilsidesættelse af EU-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 4, med hensyn til bedømmelsen af risikoen for forveksling som omhandlet i EU-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 1, litra b).

— Alexander Gugler tilpligtes at betale appellantens omkostninger i forbindelse med nærværende sag.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at der er sket en tilsidesættelse af EU-varemærkeforordningens artikel 8, stk. 4, og følgelig af artikel L. 711-4 i den franske lov om intellektuelle ejendomsrettigheder, idet eksistensen af en økonomisk forbindelse mellem indehaveren af den ældre rettighed (appellanten) og ansøgeren om det omtvistede varemærke (indstævnte) og ligeledes det mulige fravær af en risiko for forveksling ikke er blevet godtgjort.

Appel iværksat den 27. november 2018 af OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 28. september 2018 i sag T-708/17, OPS Újpest mod Kommissionen

(Sag C-741/18 P)

(2019/C 112/18)

Processprog: ungarsk

Parter

Appellant: OPS Újpesti Csökkentmunkaképeségűek Ipari és Kereskedelmi Kft. (OPS Újpest Kft.) (ved ügyvéd L. Szabó)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling, og kendelsen afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 28. september 2018 i sag T-708/17, OPS Újpest mod Kommissionen, og forkyndt for appellanten den 2. oktober 2018, ophæves.
- Endvidere hjemvises sagen til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om den anden, tredje og fjerde formalitetsindsigelse.
- Sagsøgte i første instans tilpligtes derudover at betale omkostningerne i forbindelse med sagen i første instans og appellen, medmindre Domstolen hjemviser sagen til Retten, i hvilket tilfælde appellanten anmoder Domstolen om ikke at træffe afgørelse om de nævnte omkostninger på nuværende tidspunkt, idet der træffes afgørelse herom ved den endelige dom.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende

Appellanten har gjort gældende, at retssikkerhedsprincippet kræver, at de berørte får et nøjagtigt kendskab til omfanget af de forpligtelser, der pålægges dem i medfør af den lovgivning, der vedrører dem, hvilket kun kan sikres gennem en forskriftsmæssig offentliggørelse af den pågældende lovgivning på adressatens officielle sprog.

I det tilfælde, hvor en retsakt ikke er blevet forskriftsmæssigt offentliggjort, bør begyndelsestidspunktet for en processuel frist, som er knyttet til den omstændighed, at forkyndelse har fundet sted, fastlægges på grundlag af datoen for den første gyldigt udførte forkyndelse.

2. Andet anbringende

For så vidt som sagsøgte i første instans under sagen har gjort gældende, at sagen skal afvises, fordi afgørelser, hvis ugyldighed gøres gældende, ikke kan betragtes som endelige afgørelser med den begrundelse, at undersøgelsen fortsat pågår, skal dette spørgsmål afgøres af Domstolen, inden der tages stilling til de øvrige formalitetsspørgsmål.

Appel iværksat den 30. november 2018 af Lux-Rehab Foglalkoztató Non-Profit Kft. (Lux-Rehab Non-Profit Kft.) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 28. september 2018 i sag T-710/17, Lux-Rehab Non-Profit mod Kommissionen

(Sag C-747/18 P)

(2019/C 112/19)

Processprog: ungarsk

Parter

Appellant: Lux-Rehab Foglalkoztató Non-Profit Kft. (Lux-Rehab Non-Profit Kft.) (ved L. Szabó)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling, og der gives appellanten medhold, og som følge heraf ophæves Rettens kendelse (Syvende Afdeling) af 28. september 2018 i sag T-710/17, Lux-Rehab Non-Profit mod Kommissionen, der blev meddelt appellanten den 2. oktober 2018.
- Desuden hjemvises sagen til Retten med henblik på, at den træffer afgørelse om den anden og den fjerde formalitetsindsigelse, der er fremsat.
- Endvidere tilpligtes sagsøgte i første instans at betale sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen, medmindre sagen hjemvises til Retten, i hvilket tilfælde der nedlægges påstand om, at der endnu ikke træffes afgørelse om nævnte omkostninger, men at afgørelsen herom udsættes til den endelige dom.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende

Appellanten har gjort gældende, at den omstændighed, at virksomhedens påstand omhandler annullation af en beslutning om ikke at gøre indsigelse som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 659/1999 ⁽¹⁾, understøtter appellants klagepunkt vedrørende forsvar af virksomhedens processuelle rettigheder, således at appellanten skal anses for en berørt part, og at appellants påstand implicit indeholder, ved henvisning, en begæring om domstolsbeskyttelse.

2. Andet anbringende

I betragtning af den omstændighed, at Retten har fortolket bilagene til stævningen og endog har truffet afgørelse vedrørende realiteten på grundlag af nævnte fortolkning, kan Retten ikke gyldigt anføre, at den ikke er forpligtet til at søge og identificere de grunde, som sagsøgeren har påberåbt sig, i bilagene.

Rettens krav om, at sagsøgeren skal angive de »konkrete og håndgribelige« virkninger af konkurrencefordrejningen for virksomhedens situation og på denne måde begrunde, at den omtvistede retsakt berører virksomheden umiddelbart, påvirker bedømmelsen af de faktiske omstændigheder. Med dette krav forvanskes kravet om, at en sagsøger skal være umiddelbart berørt.

3. Tredje anbringende

For så vidt som sagsøgte i første instans under sagen har gjort gældende, at de omtvistede beslutninger ikke kan anfægtes, idet de ikke er endelige, da undersøgelsen fortsat pågår, skal retsafgørelsen i denne henseende ligge tidsmæssigt før afgørelsen af de øvrige formalitetsspørgsmål.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT 1999, L 83, s. 1).

Appel iværksat den 30. november 2018 af Motex Ipari és Szolgáltató Rehabilitációs Kft. (Motex Kft.) til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 28. september 2018 i sag T-713/17, Motex mod Kommissionen

(Sag C-748/18 P)

(2019/C 112/20)

Processprog: ungarsk

Parter

Appellant: Motex Ipari és Szolgáltató Rehabilitációs Kft. (Motex Kft.) (ved ügyvéd L. Szabó)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling, og der gives appellanten medhold, og som følge heraf ophæves Rettens kendelse (Syvende Afdeling) af 28. september 2018 i sag T-713/17, Motex mod Kommissionen, der blev meddelt appellanten den 1. oktober 2018.
- Desuden hjemvises sagen til Retten med henblik på, at den træffer afgørelse om den anden og den fjerde formalitetsindsigelse, der er fremsat.
- Endvidere tilpligtes sagsøgte i første instans at betale sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen, medmindre sagen hjemvises til Retten, i hvilket tilfælde der nedlægges påstand om, at der endnu ikke træffes afgørelse om nævnte omkostninger, men at afgørelsen herom udsættes til den endelige dom.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Første anbringende

Appellanten har gjort gældende, at den omstændighed, at virksomhedens påstand omhandler annullation af en beslutning om ikke at gøre indsigelse som omhandlet i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 659/1999⁽¹⁾, understøtter appellants klagepunkt vedrørende forsvar af virksomhedens processuelle rettigheder, således at appellanten skal anses for en berørt part, og at appellants påstand implicit indeholder, ved henvisning, en begæring om domstolsbeskyttelse.

2. Andet anbringende

I betragtning af den omstændighed, at Retten har fortolket bilagene til stævningen og endog har truffet afgørelse vedrørende realiteten på grundlag af nævnte fortolkning, kan Retten ikke gyldigt anføre, at den ikke er forpligtet til at søge og identificere de grunde, som sagsøgeren har påberåbt sig, i bilagene.

Rettens krav om, at sagsøgeren skal angive de »konkrete og håndgribelige« virkninger af konkurrencefordrejningen for virksomhedens situation og på denne måde begrunde, at den omtvistede retsakt berører virksomheden umiddelbart, påvirker bedømmelsen af de faktiske omstændigheder. Med dette krav forvanskes kravet om, at en sagsøger skal være umiddelbart berørt.

3. Tredje anbringende

For så vidt som sagsøgte i første instans har under sagen gjort gældende, at de omtvistede beslutninger ikke kan anfægtes, idet de ikke er endelige, da undersøgelsen fortsat pågår, skal retsafgørelsen i denne henseende ligge tidsmæssigt for afgørelsen af de øvrige formalitetsspørgsmål.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22.3.1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93 (EFT 1999, L 83, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Supremo (Spanien) den 5. december 2018 — Ayuntamiento de Pamplona mod Orange España S.A.U.

(Sag C-764/18)

(2019/C 112/21)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Tribunal Supremo

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Ayuntamiento de Pamplona

Sagsøgt: Orange España S.A.U.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Finder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/20/EF⁽¹⁾ af 7. marts [2002] om tilladelser til elektroniske [kommunikations]net og -tjenester (herefter »tilladelsesdirektivet«), som fortolket af Domstolen med hensyn til virksomheder, der opererer på området for mobilkommunikationstjenester, og især de begrænsninger, som direktivets artikel 12 og 13 fastsætter for medlemsstaternes udøvelse af deres beskatningskompetence, anvendelse på virksomheder, der udbyder tjenester i form af fastnettelefoni og internet?
- 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende (og det fastslås, at nævnte direktiv finder anvendelse på udbydere af tjenester i form af fastnettelefoni og internet), tillader artikel 12 og 13 i direktiv 2002/20/EF da, at medlemsstaterne pålægger en afgift eller et gebyr, der beregnes udelukkende på grundlag af den årlige bruttoindtægt, som virksomheden — der er indehaver af de installerede faciliteter — har opnået i forbindelse med leveringen af tjenesten på det pågældende område?

⁽¹⁾ EFT 2002, L 108, s. 21.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgerichts Koblenz (Tyskland) den 6. december 2018 — Stadtwerke Neuwied GmbH mod RI

(Sag C-765/18)

(2019/C 112/22)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgerichts Koblenz

Parter i hovedsagen

Sagsøger og sagsøgt vedrørende modkravet: Stadtwerke Neuwied GmbH

Sagsøgt og sagsøger vedrørende modkravet: RI

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 98/30/EF⁽¹⁾ sammenholdt med litra b) og c) i bilag A hertil fortolkes således, at manglende direkte underretning af gaskunder med passende varsel om betingelser for, anledning til og omfanget af en forestående ændring af tarifferne for gasforsyning er til hinder for, at en sådan tarifændring er gyldig?

2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende:

Er artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/55/EF af 26. juni 2003 om fælles regler for det indre marked for naturgas og om ophævelse af direktiv 98/30/EF sammenholdt med litra b) og c) i bilag A hertil umiddelbart anvendelig over for et privatretligt selskab (anpartsselskab efter tysk ret) fra den 1. juli 2004, fordi de nævnte bestemmelser i dette direktiv ud fra et indholdsmæssigt synspunkt er ubetingede og således kan anvendes uden yderligere gennemførelsesforanstaltninger og indrømmer borgeren rettigheder over for et organ, der på trods af sin privatretlige juridiske form er undergivet statslig myndighed, eftersom staten er eneste anpartshaver i selskabet?

(¹) EUT 2003, L 176, s. 57.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Halle (Tyskland) den 10. december 2018 — TK mod Land Sachsen-Anhalt

(Sag C-773/18)

(2019/C 112/23)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Halle

Parter i hovedsagen

Sagsøger: TK

Sagsøgt: Land Sachsen-Anhalt

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en efterfølgende procentuel forhøjelse inden for rammerne af en lønordning, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, en ny forskelsbehandling, når procentsatsen for forhøjelsen er lige stor for alle trin i en lønklasse, hvorfor den absolutte afstand mellem de forskelsbehandlede og de ikke-forskelsbehandlede ganske vist ændres, men ikke den relative?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er en sådan procentuel forhøjelse på alle alderstrin da begrundet, når forhøjelsen skyldes, at den oprindelige løn var lavere end den minimumsløn, der er fastsat i medlemsstatens forfatning?
- 3) Er EU-retten, navnlig artikel 9 i direktiv 2000/78/EF (¹), til hinder for en ordning, hvorefter en ret til godtgørelse for en aflønning, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, bortfalder efter to måneder, når
 - fristen begynder at løbe fra afsigelsen af dom af 8. september 2011, C-297/10 og C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560 (Hennigs og Mai), selvom den berørte person ikke er omfattet af Bundesangestelltentarifvertrag (den kollektive overenskomst for ansatte i den tyske offentlige forvaltning), men dennes personlige situation svarer til situationen i dom af 9. september 2015, C-20/13, ECLI:EU:C:2015:561 (Unland),
 - de berørte tjenestemænd og dommere (arbejdstagere) kun kan få kendskab til førnævnte dom fra almindelige offentlige kilder,
 - de offentlige arbejdsgivere efter afsigelsen af førnævnte dom har benægtet, at den også finder anvendelse på tjenestemænd, og i denne forbindelse har bestridt, at der foreligger en forskelsbehandling på grund af alder, idet denne retsopfattelse i det mindste delvist også er blevet tilkendegivet udadtil,

- praksis fra forvaltningsdomstolene i første instans inden for den nævnte frist og også derefter, indtil afsigelsen af dom af 19. juni 2014, C-501/12 — C-506/12, C-540/12 og C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005 (Specht), i de fleste tilfælde har benægtet, at der foreligger forskelsbehandling på grund af alder,
 - der ikke fandtes retspraksis fra højere instanser i fristperioden, og den første afgørelse fra øverste instans først blev afsagt efter afsigelsen af Specht-dommen,
 - der i tjenestemænds og dommeres ansættelsesforhold kun gælder præklusive frister for godtgørelse af særlige omkostninger, og sådanne frister ikke er kortere end seks måneder,
 - der for lønkrav gælder en forældelsesfrist på tre år, som løber fra udgangen af det år, hvor kravet er forfaldet, og hvor den begunstigede får eller burde få kendskab til kravet, mens der i øvrigt gælder en forældelsesfrist på ti år,
 - nationale lønkrav, der ikke er fastsat ved lov, skal gøres gældende inden for kort tid, dvs. inden for det regnskabsår, som kravet vedrører?
- 4) Har det betydning for besvarelsen af det tredje spørgsmål, hvis retsstillingen er uklar eller kompliceret?
- 5) Kan en præklusiv frist begynde at løbe, når blot den kreds af personer, der stilles ringere, har kendskab til den forskellige behandling, eller skal grunden til forskelsbehandlingen, dvs. sonderingskriteriet, også være kendt?

(¹) Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Halle (Tyskland) den
10. december 2018 — UL mod Land Sachsen-Anhalt**

(Sag C-774/18)

(2019/C 112/24)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Halle

Parter i hovedsagen

Sagsøger: UL

Sagsøgt: Land Sachsen-Anhalt

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en efterfølgende procentuel forhøjelse inden for rammerne af en lønordning, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, en ny forskelsbehandling, når procentsatsen for forhøjelsen er lige stor for alle trin i en lønklasse, hvorfor den absolutte afstand mellem de forskelsbehandlede og de ikke-forskelsbehandlede ganske vist ændres, men ikke den relative?
- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er en sådan procentuel forhøjelse på alle alderstrin da begrundet, når forhøjelsen skyldes, at den oprindelige løn var lavere end den minimumsløn, der er fastsat i medlemsstatens forfatning?
- 3) Er EU-retten, navnlig artikel 9 i direktiv 2000/78/EF (¹), til hinder for en ordning, hvorefter en ret til godtgørelse for en aflønning, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, bortfalder efter to måneder, når

- fristen begynder at løbe fra afsigelsen af dom af 8. september 2011, C-297/10 og C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560 (Hennigs og Mai), selvom den berørte person ikke er omfattet af Bundesangestelltentarifvertrag (den kollektive overenskomst for ansatte i den tyske offentlige forvaltning), men dennes personlige situation svarer til situationen i dom af 19. juni 2014, C-501/12 — C-506/12, C-540/12 og C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005 (Specht),
- de berørte tjenestemænd og dommere (arbejdstagere) kun kan få kendskab til førnævnte dom fra almindelige offentlige kilder,
- de offentlige arbejdsgivere efter afsigelsen af førnævnte dom har benægtet, at den også finder anvendelse på tjenestemænd, og i denne forbindelse har bestridt, at der foreligger en forskelsbehandling på grund af alder, idet denne retsopfattelse i det mindste delvist også er blevet tilkendegivet udadtil,
- praksis fra forvaltningsdomstolene i første instans inden for den nævnte frist og også derefter, indtil afsigelsen af Specht-dommen, i de fleste tilfælde har benægtet, at der foreligger forskelsbehandling på grund af alder,
- der ikke fandtes retspraksis fra højere instanser i fristperioden, og den første afgørelse fra øverste instans først blev afsagt efter afsigelsen af Specht-dommen,
- der i tjenestemænds og dommeres ansættelsesforhold kun gælder præklusive frister for godtgørelse af særlige omkostninger, og sådanne frister ikke er kortere end seks måneder,
- der for lønkrav gælder en forældelsesfrist på tre år, som løber fra udgangen af det år, hvor kravet er forfaldet, og hvor den begunstigede får eller burde få kendskab til kravet, mens der i øvrigt gælder en forældelsesfrist på ti år,
- nationale lønkrav, der ikke er fastsat ved lov, skal gøres gældende inden for kort tid, dvs. inden for det regnskabsår, som kravet vedrører?

4) Har det betydning for besvarelsen af det tredje spørgsmål, hvis retsstillingen er uklar eller kompliceret?

5) Kan en præklusiv frist begynde at løbe, når blot den kreds af personer, der stilles ringere, har kendskab til den forskellige behandling, eller skal grunden til forskelsbehandlingen, dvs. sonderingskriteriet, også være kendt?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgericht Halle (Tyskland) den
10. december 2018 — VM mod Land Sachsen-Anhalt**

(Sag C-775/18)

(2019/C 112/25)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgericht Halle

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VM

Sagsøgt: Land Sachsen-Anhalt

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en efterfølgende procentuel forhøjelse inden for rammerne af en lønordning, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, en ny forskelsbehandling, når procentsatsen for forhøjelsen er lige stor for alle trin i en lønklasse, hvorfor den absolutte afstand mellem de forskelsbehandlede og de ikke-forskelsbehandlede ganske vist ændres, men ikke den relative?

- 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er en sådan procentuel forhøjelse på alle alderstrin da begrundet, når forhøjelsen skyldes, at den oprindelige løn var lavere end den minimumsløn, der er fastsat i medlemsstatens forfatning?
- 3) Er EU-retten, navnlig artikel 9 i direktiv 2000/78/EF ⁽¹⁾, til hinder for en ordning, hvorefter en ret til godtgørelse for en aflønning, der er udtryk for en forskelsbehandling på grund af alder, bortfalder efter to måneder, når
- fristen begynder at løbe fra afsigelsen af dom af 8. september 2011, C-297/10 og C-298/10, ECLI:EU:C:2011:560 (Hennigs og Mai), selvom den berørte person ikke er omfattet af Bundesangestelltentarifvertrag (den kollektive overenskomst for ansatte i den tyske offentlige forvaltning), men dennes personlige situation svarer til situationen i dom af 19. juni 2014, C-501/12 — C-506/12, C-540/12 og C-541/12, ECLI:EU:C:2014:2005 (Specht),
 - de berørte tjenestemænd og dommere (arbejdstagere) kun kan få kendskab til førnævnte dom fra almindelige offentlige kilder,
 - de offentlige arbejdsgivere efter afsigelsen af førnævnte dom har benægtet, at den også finder anvendelse på tjenestemænd, og i denne forbindelse har bestridt, at der foreligger en forskelsbehandling på grund af alder, idet denne retsopfattelse i det mindste delvist også er blevet tilkendegivet udadtil,
 - praksis fra forvaltningsdomstolene i første instans inden for den nævnte frist og også derefter, indtil afsigelsen af Specht-dommen, i de fleste tilfælde har benægtet, at der foreligger forskelsbehandling på grund af alder,
 - der ikke fandtes retspraksis fra højere instanser i fristperioden, og den første afgørelse fra øverste instans først blev afsagt efter afsigelsen af Specht-dommen,
 - der i tjenestemænds og dommeres ansættelsesforhold kun gælder præklusive frister for godtgørelse af særlige omkostninger, og sådanne frister ikke er kortere end seks måneder,
 - der for lønkrav gælder en forældelsesfrist på tre år, som løber fra udgangen af det år, hvor kravet er forfaldet, og hvor den begunstigede får eller burde få kendskab til kravet, mens der i øvrigt gælder en forældelsesfrist på ti år,
 - nationale lønkrav, der ikke er fastsat ved lov, skal gøres gældende inden for kort tid, dvs. inden for det regnskabsår, som kravet vedrører?
- 4) Har det betydning for besvarelsen af det tredje spørgsmål, hvis retsstillingen er uklar eller kompliceret?
- 5) Kan en præklusiv frist begynde at løbe, når blot den kreds af personer, der stilles ringere, har kendskab til den forskellige behandling, eller skal grunden til forskelsbehandlingen, dvs. sonderingskriteriet, også være kendt?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (EFT 2000, L 303, s. 16).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale ordinario di Roma (Italien) den 12. december 2018 — Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.) mod Soundreef Ltd

(Sag C-781/18)

(2019/C 112/26)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale ordinario di Roma

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Società Italiana degli Autori ed Editori (S.I.A.E.)

Sagsøgt: Soundreef Ltd

Præjudicielt spørgsmål

Skal direktiv 2014/26/EU ⁽¹⁾ fortolkes således, at det er til hinder for en national lov, hvorefter adgang til markedet for formidling af ophavsrettigheder, eller under alle omstændigheder udstedelse af licenser til brugere, er forbeholdt retssubjekter, der i henhold til dette direktivs definition kan kvalificeres som kollektive forvaltningsorganisationer, mens retssubjekter, der kan kvalificeres som uafhængige forvaltningsenheder, udelukkes derfra, uanset om de er oprettet i samme medlemsstat eller andre medlemsstater?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/26/EU af 26.2.2014 om kollektiv forvaltning af ophavsret og beslægtede rettigheder samt multiterritoriale licenser for rettigheder til musikværker med henblik på onlineanvendelse i det indre marked (EUT 2014, L 84, s. 72).

Appel iværksat den 12. december 2018 af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 3. oktober 2018 i sag T-313/17 — Wajos GmbH mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

(Sag C-783/18 P)

(2019/C 112/27)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved D. Hanf, som befuldmægtiget)

Den anden part i appelsagen: Wajos GmbH

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Wajos GmbH tilpligtes at betale de omkostninger, der er opstået for EUIPO.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den appellerede dom tilsidesætter efter EUIPO's opfattelse artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 ⁽¹⁾. Retten har anlagt en forkert målestok ved bedømmelsen af det omtvistede varemærkes særpræg, undladt at efterprøve de relevante kriterier og derudover anvendt forkerte kriterier for efterprøvelsen.

Den appellerede dom tilsidesætter desuden artikel 36 og 53, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, da den hverken gør det muligt for appellant eller for Domstolen at forstå, hvorfor Retten er nået frem til det for dommens konklusion afgørende resultat om, at det omtvistede varemærkes form har en »usædvanlig karakter henset til branchesædvanen«.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT 2009, L 78, S. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 14. december 2018 — ratiopharm GmbH mod Novartis Consumer Health GmbH

(Sag C-786/18)

(2019/C 112/28)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ratiopharm GmbH

Sagsøgt: Novartis Consumer Health GmbH

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 96, stk. 1, i direktiv 2001/83/EF ⁽¹⁾ fortolkes således, at lægemiddelvirksomheder også gratis må udlevere færdige lægemidler til apotekere, når lægemidlernes emballager er forsynet med påskriften »zu Demonstrationszwecken« (»til demonstrationsbrug«), når lægemidlerne skal bruges til, at apotekeren kan afprøve lægemidlet, når der ikke foreligger nogen risiko for, at midlet udleveres til slutforbrugere i (uåbnet) stand, og når de yderligere betingelser, som er fastsat i dette direktivs artikel 96, stk. 1, litra a)-d) og f)-g) er opfyldt?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Giver artikel 96, stk. 2, i direktiv 2001/83/EF mulighed for en national bestemmelse som § 47, stk. 3, i Arzneimittelgesetz (den tyske lægemiddellov), såfremt denne fortolkes således, at lægemiddelvirksomheder ikke gratis må udlevere færdige lægemidler til apotekere, når lægemidlernes emballager er forsynet med påskriften »til demonstrationsbrug«, når lægemidlerne skal bruges til, at apotekeren kan afprøve lægemidlet, når der ikke foreligger nogen risiko for, at midlet udleveres til slutforbrugere i (uåbnet) stand, og når de yderligere betingelser, som er fastsat i dette direktivs artikel 96, stk. 1, litra a)-d) og f)-g) samt de yderligere betingelser for udlevering, som er fastsat i den tyske lægemiddellovs § 47, stk. 4, er opfyldt?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6.11.2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for humanmedicinske lægemidler (EFT 2001, L 311, s. 67) som senest ændret ved forordning (EU) 2017/745 af 5. april 2017 (EUT 2017, L 117, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Commissione tributaria provinciale di Parma (Italien) den 14. december 2018 — Stanleyparma Sas og Stanleybet Malta Ltd mod Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna — SOT Parma

(Sag C-788/18)

(2019/C 112/29)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Commissione tributaria provinciale di Parma

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Stanleyparma Sas og Stanleybet Malta Ltd

Sagsøgt: Agenzia delle Dogane e dei Monopoli UM Emilia Romagna — SOT Parma

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 56, 57 og 52 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Domstolens praksis på området for spil og væddemål, navnlig i dom Gambelli (C-243/01), Placanica [m.fl.] (C-338/04, C-359/04 og C-360/04), Costa og Cifone (C-72/10 og C-77/10) samt Laezza (C-375/14), og på området for afgiftsmæssig forskelsbehandling, i særdeleshed i dom Lindman (C-42/02), Kommissionen mod Spanien (C-153/08) samt Blanco og Fabretti (C-344/13 og C-367/13), samt de EU-retlige principper om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling, også i lyset af Corte costituzionales dom af 23. januar 2018, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede italienske lovgivning, hvorefter nationale mellemlid, der overfører spilledata for spiludbydere med hjemsted i andre EU-medlemsstater, navnlig spiludbydere med samme kendetegn som selskabet Stanleybet Malta Ltd., og eventuelt også spiludbydere selv, solidarisk med deres nationale mellemlid, pålægges en enhedsafgift af tipning og væddemål i medfør af artikel 1-3 i lovdekret nr. 504 af 23. december 1998, som ændret ved artikel 1, stk. 66, litra b), i stabilitetsloven for 2011?
- 2) Skal artikel 56, 57 og 52 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Domstolens praksis på området for spil og væddemål, navnlig i dom Gambelli (C-243/01), Placanica [m.fl.] (C-338/04, C-359/04 og C-360/04), Costa og Cifone (C-72/10 og C-77/10) samt Laezza (C-375/14), og på området for afgiftsmæssig forskelsbehandling, i særdeleshed i dom Lindman (C-42/02), Kommissionen mod Spanien (C-153/08) samt Blanco og Fabretti (C-344/13 og C-367/13), samt de EU-retlige principper om ligebehandling og om forbud mod forskelsbehandling, også i lyset af Corte costituzionales dom af 23. januar 2018, fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede italienske lovgivning, hvorefter kun nationale mellemlid, der overfører spilledata for spiludbydere med hjemsted i andre EU-medlemsstater, navnlig spiludbydere med samme kendetegn som selskabet Stanleybet Malta Ltd., men ikke nationale mellemlid, der overfører spilledata for spiludbydere med statslig koncession, der udøver samme virksomhed, pålægges en enhedsafgift af tipning og væddemål i medfør af artikel 1-3 i lovdekret nr. 504 af 23. december 1998, som ændret ved artikel 1, stk. 66, litra b), i stabilitetsloven for 2011?
- 3) Er artikel 52 og 56 ff. i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, Domstolens praksis på området for spil og væddemål samt ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, også i lyset af Corte costituzionales dom af 23. januar 2018, til hinder for en national lovgivning som den italienske, der følger af artikel 1, stk. 644, litra g), i lov nr. 190/2014, hvorefter nationale mellemlid, der overfører spilledata for spiludbydere med hjemsted i andre EU-medlemsstater, navnlig spiludbydere med samme kendetegn som selskabet Stanleybet Malta Ltd., og eventuelt også spiludbydere selv, solidarisk med deres nationale mellemlid, pålægges at betale enhedsafgiften af [tipning og] væddemål i medfør af lovdekret nr. 504/1998 med udgangspunkt i et fast afgiftsgrundlag svarende til tre gange den gennemsnitlige indsamling af indsatser i den provins, hvor indsamlingsvirksomheden eller indsamlingsstedet er lokaliseret, opgjort på baggrund af de i den nationale totalisator registrerede data vedrørende afgiftsperioden inden referenceperioden?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio
(Italien) den 12. december 2018 — AQ m.fl. mod Corte dei Conti m.fl.**

(Sag C-789/18)

(2019/C 112/30)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: AQ m.fl.

Sagsøgt: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Inps-Gestione

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 3, stk. 2 og 3, TEU, artikel 9 TEUF, 45 TEUF, 126 TEUF, 145 TEUF, 146 TEUF, 147 TEUF og artikel 151, stk. 1, TEUF samt artikel 15, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder tillige med punkt 3 og punkt 5 i den europæiske søjle for sociale rettigheder til hinder for en national bestemmelse som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, for så vidt som den tilskynder de italienske myndigheder til ved ansættelse eller tildeling af arbejdsopgaver alene at ansætte arbejdstagere, som allerede er berettiget til pension i henhold til offentlige italienske socialsikringsordninger?
- 2) Er artikel 106, stk. 1, TEUF og artikel 107 TEUF til hinder for en national bestemmelse som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, der gør det muligt for italienske myndigheder, som udfører økonomisk virksomhed, der er omfattet af artikel 101 TEUF ff., at ansætte personer, som har givet samtykke til helt eller delvist at give afkald på løn, hvilket medfører en omkostningsbesparelse, der giver den pågældende myndighed en fordel i konkurrencen med andre økonomiske aktører?
- 3) Er artikel 2 TEU, 3 TEU og 6 TEU, artikel 126 TEUF og artikel 151, stk. 1, TEUF, artikel 15, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og punkt 3 og punkt 7, litra a), i den europæiske søjle for sociale rettigheder til hinder for en national bestemmelse som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, der gør det muligt for en arbejdstager på de deri fastsatte betingelser helt eller delvist at give afkald på løn, selv om dette afkald alene gives for, at den pågældende arbejdstager ikke skal miste sit arbejde?
- 4) Er artikel 2 TEU, 3 TEU, og 6 TEU, artikel 14 TEUF, artikel 15, stk. 1, TEUF, artikel 126 TEUF og artikel 151, stk. 1, TEUF, artikel 31, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og punkt 5, 6 og 10 i den europæiske søjle for sociale rettigheder til hinder for en national bestemmelse som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, der gør det muligt for en arbejdstager på de deri fastsatte betingelser at arbejde i en italiensk offentlig myndighed og samtidig helt eller delvist give afkald på sin løn, selv om dette afkald ikke bevirker ændringer af arbejdsvilkårene, hverken hvad angår arbejdstiden eller kvaliteten og kvantiteten af arbejdet, og heller ikke hvad angår det ansvar, som dette arbejde medfører, og dette til trods for, at et delvist afkald på løn indebærer en betydelig ændring af gensidigheden i arbejdsforholdet i forhold til såvel et rimeligt forhold mellem lønnen, på den ene side, og kvaliteten og kvantiteten af arbejdet, på den anden side, og arbejdstageren dermed er nødsaget til at arbejde under urimelige arbejdsvilkår, hvilket medfører et forringet engagement fra arbejdstagerens side, som i sidste ende er skyld i en mindre effektiv forvaltning?
- 5) Er artikel 2 TEU, 3 TEU, og 6 TEU, artikel 126 TEUF og artikel 151, stk. 1, TEUF, artikel 15, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og punkt 6 i den europæiske søjle for sociale rettigheder til hinder for artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, sammenholdt med artikel 23b, stk. 1, i lovdekret nr. 201/2011, der er ophøjet til lov nr. 214/2011, for så vidt som disse regler gør det muligt eller pålægger en italiensk offentlig myndighed — under arbejdsforholdet eller samarbejdet — at nedsætte arbejdstagerens løn på grundlag af de ændringer i indtægtsgrænsen, der er henvist til i artikel 23b, stk. 1, i lovdekret nr. 201/2011, der er ophøjet til lov nr. 214/2011, hvilket vil sige som følge af en uforudsigelig begivenhed, og under alle omstændigheder i medfør af en ikke umiddelbart forståelig ordning og uden hensyn til de oplysninger, der blev givet arbejdstageren i starten af arbejdsforholdet?
- 6) Er artikel 2, TEU, 3 TEU og 6 TEU, artikel 8 TEUF og 126 TEUF, artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt punkt 10 og 15 i den europæiske søjle for sociale rettigheder til hinder for en bestemmelse i national ret som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, der på de deri fastsatte betingelser pålægger de italienske offentlige myndigheder at nedsætte lønnen til deres ansatte eller arbejdstagere, som er berettiget til pension i henhold til offentlige italienske socialsikringsordninger, og som dermed straffer disse arbejdstagere, fordi de har andre indtægtskilder, hvilket dermed modvirker en forlængelse af arbejdslivet, det private økonomiske initiativ og en akkumulering af privat indkomst, som alt sammen er med til at styrke de nationale ressourcer?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio
(Italien) den 12. december 2018 — ZQ mod Corte dei Conti m.fl.**

(Sag C-790/18)

(2019/C 112/31)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: ZQ

Sagsøgte: Corte dei Conti, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Ministero dell'Economia e delle Finanze

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 3, stk. 2 og 3, TEU, artikel 9 TEUF, 45 TEUF, 126 TEUF, 145 TEUF, 146 TEUF, 147 TEUF og artikel 151, stk. 1, TEUF samt artikel 15, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder tillige med punkt 3 og punkt 5 i den europæiske søjle for sociale rettigheder til inder for en national bestemmelse som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, for så vidt som den tilskynder de italienske myndigheder til ved ansættelse eller tildeling af arbejdsopgaver alene at ansætte arbejdstagere, som allerede er berettiget til pension i henhold til offentlige italienske socialsikringsordninger?
- 2) Er artikel 106, stk. 1, TEUF og artikel 107 TEUF til hinder for en national bestemmelse som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, der gør det muligt for italienske myndigheder, som udøver økonomisk virksomhed, der er omfattet af artikel 101 TEUF ff. at ansætte personer, som har givet samtykke til helt eller delvist at give afkald på løn, hvilket medfører en omkostningsbesparelse, der giver den pågældende myndighed en fordel i konkurrencen med andre økonomiske aktører?
- 3) Er artikel 2 TEU, 3 TEU og 6 TEU, artikel 126 TEUF og artikel 151, stk. 1, TEUF, artikel 15, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og punkt 3 og punkt 7, litra a), i den europæiske søjle for sociale rettigheder til hinder for en national bestemmelse som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, der gør det muligt for en arbejdstager på de deri fastsatte betingelser helt eller delvist at give afkald på løn, selv om dette afkald alene gives for, at den pågældende arbejdstager ikke skal miste sit arbejde?
- 4) Er artikel 2 TEU, 3 TEU, og 6 TEU, artikel 14, TEUF, artikel 15, stk. 1, TEUF, artikel 126 TEUF og artikel 151, stk. 1, TEUF, artikel 31, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og punkt 5, 6 og 10 i den europæiske søjle for sociale rettigheder til hinder for en national bestemmelse som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, der gør det muligt for en arbejdstager på de deri fastsatte betingelser at arbejde i en italiensk offentlig myndighed og samtidig helt eller delvist give afkald på sin løn, selv om dette afkald ikke bevirker ændringer af arbejdsvilkårene, hverken hvad angår arbejdstiden eller kvaliteten og kvantiteten af arbejdet, og heller ikke hvad angår det ansvar, som dette arbejde medfører, og dette til trods for, at et delvist afkald på løn indebærer en betydelig ændring af gensidigheden i arbejdsforholdet i forhold til såvel et rimeligt forhold mellem lønnen, på den ene side, og kvaliteten og kvantiteten af arbejdet, på den anden side, og arbejdstageren dermed er nødsaget til at arbejde under urimelige arbejdsvilkår, hvilket medfører et forringet engagement fra arbejdstagerens side, som i sidste ende er skyld i en mindre effektiv forvaltning?
- 5) Er artikel 2 TEU, 3 TEU, og 6 TEU, artikel 126 TEUF og artikel 151, stk. 1, TEUF, artikel 15, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og punkt 6 i den europæiske søjle for sociale rettigheder er til hinder for artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, sammenholdt med artikel 23b, stk. 1, i lovdekret nr. 201/2011, der er ophøjet til lov nr. 214/2011, for så vidt som disse regler gør det muligt eller pålægger en italiensk offentlig myndighed — under arbejdsforholdet eller samarbejdet — at nedsætte arbejdstagerens løn på grundlag af de ændringer i indtægtsgrænsen, der er henvist til i artikel 23b, stk. 1, i lovdekret nr. 201/2011, der er ophøjet til lov nr. 214/2011, hvilket vil sige som følge af en uforudsigelig begivenhed, og under alle omstændigheder i medfør af en ikke umiddelbart forståelig ordning og uden hensyn til de oplysninger, der blev givet arbejdstageren i starten af arbejdsforholdet?

- 6) Er artikel 2 TEU, 3 TEU, og 6 TEU, artikel 8 TEUF og 126 TEUF, artikel 20 og 21 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt punkt 10 og 15 i den europæiske søjle for sociale rettigheder til hinder for en bestemmelse i national ret som artikel 1, stk. 489, i lov nr. 147/2013, der på de deri fastsatte betingelser pålægger de italienske offentlige myndigheder at nedsætte lønnen til deres ansatte eller arbejdstagere, som er berettiget til pension i henhold til offentlige italienske socialsikringsordninger, og som dermed straffer disse arbejdstagere, fordi de har andre indtægtskilder, hvilket dermed modvirker en forlængelse af arbejdslivet, det private økonomiske initiativ og en akkumulering af privat indkomst, som alt sammen er med til at styrke de nationale ressourcer?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca de Faro (Portugal) den 28. december 2018 — Rolibérica, Lda mod Autoridade para as Condições do Trabalho

(Sag C-834/18)

(2019/C 112/32)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Judicial da Comarca de Faro

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Rolibérica, Lda

Sagsøgt: Autoridade para as Condições do Trabalho

Præjudicielt spørgsmål

Skal Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 ⁽¹⁾ af 15. marts 2006 fortolkes således, at den indfører en forpligtelse til, at den ugentlige hviletid for førere, der beskæftiger sig med godstransport og personbefordring ad landevej, skal starte og slutte inden for tidsrummet mellem mandag klokken 00.00 og søndag klokken 24.00, eller skal den derimod fortolkes således, at den ugentlige hviletid kan afholdes i sin helhed som en sammenhængende periode mellem to arbejdsuger?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15.3.2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 (EUT 2006 L 102, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 11. januar 2019 — WM mod Stadt Frankfurt am Main

(Sag C-18/19)

(2019/C 112/33)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Den berørte part og appellant: WM

Procesdeltager: Stadt Frankfurt am Main

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 16, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold ⁽¹⁾ til hinder for en national ordning, hvorefter frihedsberøvelse med henblik på udsendelse kan ske i et fængsel, når den pågældende udlænding udgør en væsentlig trussel mod tredjeparters liv og helbred eller væsentlige retsgoder vedrørende den indre sikkerhed, hvorved den person, der frihedsberøves i perioden indtil udsendelse, holdes adskilt fra indsatte, der afsoner en straf?

⁽¹⁾ EUT 2008, L 348, s. 98.

Sag anlagt den 25. januar 2019 — Europa-Kommissionen mod Den Portugisiske Republik

(Sag C-49/19)

(2019/C 112/34)

Processprog: portugisisk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved P. Costa de Oliveira og L. Nicolae, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Republiken Portugal

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Republiken Portugal har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13, stk. 3, i og bilag IV, del B, til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet), ⁽¹⁾ idet den har fastsat et ekstraordinært bidrag for deleordningen for finansieringen af nettoomkostningerne ved forsyningspligten fra 2007, indtil den leverandør eller de leverandører, der udvælges i henhold til artikel 99, stk. 3, i lov nr. 5/2004, påbegynder leveringen af forsyningspligttydelser, som fastsat i artikel 17 og 18 i lov nr. 35/2012 om udligningsfonden.
- Republiken Portugal tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

I henhold til artikel 13, stk. 3, i og bilag IV, del B, til forsyningspligtdirektivet, skal en deleordning for finansieringen af nettoomkostningerne ved forsyningspligten for operatører af netværk og elektroniske kommunikationstjenester overholde princippet om transparens, princippet om mindst mulig konkurrenceforvridning, princippet om forbud mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet.

Ved den portugisiske lov nr. 35/2012 oprettes den udligningsfond for forsyningspligttydelser med elektronisk kommunikation, som skal finansiere de nettoomkostninger, der følger af opfyldelsen af forsyningspligten, og skal sikre fordelingen af disse omkostninger mellem de virksomheder, der skal bidrage.

Ifølge denne lovs artikel 6 skal udligningsfonden bruges til finansiering af nettoomkostningerne ved forsyningspligten fastsat inden for rammerne af de udvælgelsesprocedurer, som er omfattet af artikel 99 i lov nr. 5/2004 af 10. februar, og som anses for uforholdsmæssige af ICP-ANACOM. Hensigten er også ved for henholdsvis 2013, 2014 og 2015 at fastsætte et ekstraordinært bidrag, som pålægges de virksomheder, der har pligt til at bidrage, at finansiere de afholdte nettoomkostninger ved forsyningspligten, indtil den leverandør eller de leverandører, der udvælges i medfør af denne bestemmelse, begynder at levere forsyningspligttydelser.

Det er Kommissionens opfattelse, at Den Portugisiske Republik ved at pålægge et ekstraordinært bidrag til at dække omkostningerne ved forsynspligtigheden for perioden forud for vedtagelsen af lov nr. 35/2012 har tilsidesat princippet om gennemsigtighed, princippet om mindst mulig konkurrenceforvridning, princippet om forbud mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet, som er fastsat i artikel 13, stk. 3, i og bilag IV, del B, til forsyningspligtdirektivet.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7.3.2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT 2002, L 108, s. 51).

Appel iværksat den 25. januar 2019 af Sigma Elimentos Exterior, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-239/11, Sigma Alimentos Exterior mod Kommissionen

(Sag C-50/19 P)

(2019/C 112/35)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Sigma Elimentos Exterior, S.L. (ved abogado M. Muñoz Pérez)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Der gives medhold i denne appel.
- Rettens dom af 15. november 2018 i sag T-239/11 ophæves ⁽¹⁾.
- Artikel 1, stk. 1, i Kommissionens afgørelse 2011/282/EU af 12. januar 2011 ⁽²⁾ annulleres.
- Subsidiært annulleres den omtvistede afgørelses artikel 4.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Denne appel er støttet på to anbringender, hvoraf det andet anbringende kan opdeles i tre led:

- Ukorrekt fortolkning af dommen i sagen World Duty Free ⁽³⁾, idet der er fastsat urigtige sammenlignelighedskriterier, som medførte en urigtig bedømmelse af, om der foreligger selektivitet, hvilket førte til en konstatering af, at der forelå ulovlig støtte, hvorved der foreligger en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF.
- Der foreligger en fejl, idet det blev fastslået, at den mulige konstatering af juridiske hindringer for grænseoverskridende virksomhedssammenslutninger ikke kan rejse tvivl om, at den omtvistede foranstaltning er selektiv, hvorved der blev lagt en fejlagtig analyse af den metode i tre etaper, som Kommissionen anvendte for at fastslå, at der forelå ulovlig støtte, til grund. Dommen er således behæftet med fejl i forhold til følgende aspekter:
 - Der foreligger en fejl ved fastlæggelsen af den almindelige nationale skatteordning, hvorved der foreligger en tilsidesættelse af bestemmelsen i artikel 107 TEUF vedrørende kvalificeringen som ulovlig statsstøtte.

- Der foreligger en fejl, idet det den analyserede foranstaltning ikke blev anset for en generel foranstaltning, hvorved der på samme måde foreligger en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF.
- Der foreligger en fejl ved bedømmelsen af, om der består en undtagelse til den almindelige nationale ordning som referenceramme, hvorved der foreligger en tilsidesættelse af artikel 107 TEUF.

Appellanten er af den opfattelse, at Retten i flere henseender tilsidesatte artikel 107, stk. 1, TEUF og princippet om skattemæssig neutralitet og med hensyn til flere aspekter reelt har suppleret eller endog erstattet Kommissionens ræsonnement i afgørelsen med sit eget, hvilket i sig selv er en tilstrækkeligt underbygget grund til at ophæve den appellerede dom.

- ⁽¹⁾ Dom af 15.11.2018, Sigma Alimentos Exterior mod Kommissionen (T-239/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:781).
- ⁽²⁾ Kommissionens afgørelse 2011/282/EU af 12.1.2011 om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), som Spanien har gennemført (EUT 2011, L 135, s. 1).
- ⁽³⁾ Dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group m.fl. (C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Appel iværksat den 25. januar 2019 af World Duty Free Group, S.A., tidligere Autogrill España, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-219/10 RENV, World Duty Free Group mod Kommissionen

(Sag C-51/19 P)

(2019/C 112/36)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: World Duty Free Group, S.A., tidligere Autogrill España, S.A. (ved advokater J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero og A. Lamadrid de Pablo)

Intervenienter for sagsøgeren i første instans: Kongeriget Spanien, Forbundsrepublikken Tyskland og Irland

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 15. november 2018 ophæves.
- Der gives medhold i annulationssøgsmålet, og den omtvistede beslutning annulleres endeligt.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den 15. november 2018 afsagde Retten dom i sag T-219/10 RENV, World Duty Free Group, S.A. mod Europa-Kommissionen ⁽¹⁾, som denne appel er rettet mod. Kommissionen blev ved dommen frifundet i det søgsmål, som appellanten havde anlagt med påstand om annulation af Europa-Kommissionens beslutning af 28. oktober 2009 ⁽²⁾ om »finansiel goodwill«, der er reguleret i artikel 12, stk. 5, i den spanske lov om selskabsbeskatning.

Appellanten har til støtte for appellen påberåbt sig et enkelt appelanbringende vedrørende retlige fejl, som den appellerede dom er behæftet med ved fortolkningen af artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med hensyn til begrebet »selektivitet«.

I forbindelse med appellen er det navnlig gjort gældende, at den appellerede dom indeholder fejl med hensyn til:

- fastlæggelsen af referencesystemet i den første etape af selektivitetsanalysen
- fastlæggelsen af det formål, der skal tages udgangspunkt i ved sammenligningen af de forskellige faktiske og retlige situationer i den anden etape af selektivitetsanalysen
- som følge heraf foreligger der tillige en fejl ved fordelingen af bevisbyrden og ved anvendelsen af proportionalitetsprincippet
- subsidiært foreligger der en fejl ved analysen i dommen af det angiveligt manglende bevis for årsagsforbindelsen mellem virksomhedernes manglende mulighed for at indgå i fusioner i udlandet og erhvervelsen af kapitalandele i udlandet
- subsidiært foreligger der en fejl, idet det er afvist at adskille foranstaltningen på grundlag af den procentdel, der kontrolleres
- ud over at fastholde et urigtigt juridisk begrundelse erstatter dommen på flere af disse punkter ræsonnementet i afgørelsen med en særskilt og selvstændig begrundelse, hvormed der opstår yderligere retlige fejl.

⁽¹⁾ Dom af 15.11.2018, World Duty Free Group mod Kommissionen (T-219/10 RENV, EU:T:2018:784).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning 2011/5/EF af 28.10.2009 om skattemæssig afskrivning af finansiell goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder — C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) — som Spanien har gennemført (EUT 2011, L 7, s. 48).

**Appel iværksat den 25. januar 2019 af Banco Santander, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Niende Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-227/10, Banco Santander, S.A. mod Europa-**

Kommissionen

(Sag C-52/19 P)

(2019/C 112/37)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Banco Santander, S.A. (ved abogados J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero og A. Lamadrid de Pablo)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 15. november 2018 ophæves.
- Der gives medhold i annulationssøgsmålet, og den omtvistede beslutning annulleres endeligt.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den 15. november 2018 afsagde Retten dom i sag T-227/11, Banco Santander, S.A. mod Europa-Kommissionen ⁽¹⁾, som denne appel er rettet mod. Kommissionen blev ved dommen frifundet i det søgsmål, som appellanten havde anlagt med påstand om annullation af Europa-Kommissionens beslutning af 28. oktober 2009 ⁽²⁾ om »finansiell goodwill«, der er reguleret i artikel 12, stk. 5, i den spanske lov om selskabsbeskatning.

Appellanten har til støtte for appellen påberåbt sig et enkelt appelanbringende vedrørende retlige fejl, som den appellerede dom er behæftet med ved fortolkningen af artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med hensyn til begrebet »selektivitet«.

I forbindelse med appellen er det navnlig gjort gældende, at den appellerede dom indeholder fejl med hensyn til:

- fastlæggelsen af referencesystemet i den første etape af selektivtetsanalysen
- fastlæggelsen af det formål, der skal tages udgangspunkt i ved sammenligningen af de forskellige faktiske og retlige situationer i den anden etape af selektivtetsanalysen
- som følge heraf foreligger der tillige en fejl ved fordelingen af bevisbyrden og ved anvendelsen af proportionalitetsprincippet
- subsidiært foreligger der en fejl ved analysen i dommen af det angiveligt manglende bevis for årsagsforbindelsen mellem virksomhedernes manglende mulighed for at indgå i fusioner i udlandet og erhvervelsen af kapitalandele i udlandet
- subsidiært foreligger der en fejl, idet det er afvist at adskille foranstaltningen på grundlag af den procentdel, der kontrolleres
- ud over at fastholde et urigtigt juridisk begrundelse erstatter dommen på flere af disse punkter ræsonnementet i afgørelsen med en særskilt og selvstændig begrundelse, hvormed der opstår yderligere retlige fejl.

⁽¹⁾ Dom af 15.11.2018, Banco Santander mod Kommissionen (T-227/10, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:785).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning 2011/5/EF af 28.10.2009 om skattemæssig afskrivning af finansiell goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder — C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) — som Spanien har gennemført (EUT 2011, L 7, s. 48).

Appel iværksat den 25. januar 2019 af Banco Santander, S.A. og Santusa Holding, S.L. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-399/11 RENV, Banco Santander og Santusa mod Kommissionen

(Sag C-53/19 P)

(2019/C 112/38)

Processprog: spansk

Parter

Appellanter: Banco Santander, S.A. og Santusa Holding, S.L. (ved advokater J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero og A. Lamadrid de Pablo)

Intervenienter for sagsøgeren i første instans: Kongeriget Spanien, Forbundsrepublikken Tyskland og Irland

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 15. november 2018 ophæves.
- Der gives medhold i annulationssøgsmålet, og den omtvistede afgørelse annulleres endeligt.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den 15. november 2018 afsagde Retten dom i sag T-399/11 RENV, Banco Santander, S.A. og Santusa Holding, S.L. mod Europa-Kommissionen ⁽¹⁾, som denne appel er rettet mod. Kommissionen blev ved dommen frifundet i det søgsmål, som appellanten havde anlagt med påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 12. januar 2011 ⁽²⁾ om »finansiel goodwill«, der er reguleret i artikel 12, stk. 5, i den spanske lov om selskabsbeskatning.

Appellanten har til støtte for appellen påberåbt sig et enkelt appelanbringende vedrørende retlige fejl, som den appellerede dom er behæftet med ved fortolkningen af artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med hensyn til begrebet »selektivitet«.

I forbindelse med appellen er det navnlig gjort gældende, at den appellerede dom indeholder fejl med hensyn til:

- fastlæggelsen af referencesystemet i den første etape af selektivitetsanalysen
- fastlæggelsen af det formål, der skal tages udgangspunkt i ved sammenligningen af de forskellige faktiske og retlige situationer i den anden etape af selektivitetsanalysen
- som følge heraf foreligger der tillige en fejl ved fordelingen af bevisbyrden og ved anvendelsen af proportionalitetsprincippet
- subsidiært foreligger der en fejl ved analysen i dommen af det angiveligt manglende bevis for årsagsforbindelsen mellem virksomhedernes manglende mulighed for at indgå i fusioner i udlandet og erhvervelsen af kapitalandele i udlandet
- subsidiært foreligger der en fejl, idet det er afvist at adskille foranstaltningen på grundlag af den procentdel, der kontrolleres
- ud over at fastholde et urigtigt juridisk begrundelse erstatter dommen på flere af disse punkter ræsonnementet i afgørelsen med en særskilt og selvstændig begrundelse, hvormed der opstår yderligere retlige fejl.

⁽¹⁾ Dom af 15.11.2018, Banco Santander og Santusa mod Kommissionen (T-399/11 RENV, EU:T:2018:787).

⁽²⁾ Kommissionens afgørelse 2011/282/EU af 12.1.2011 om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), som Spanien har gennemført (EUT 2011, L 135, s. 1).

Appel iværksat den 25. januar 2019 af Axa Mediterranean Holding, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-405/11, Axa Mediterranean mod Kommissionen

(Sag C-54/19 P)

(2019/C 112/39)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Axa Mediterranean Holding, S.A. (ved abogados J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero og A. Lamadrid de Pablo)

Den anden part parter i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 15. november 2018 ophæves.

- Der gives medhold i annullationssøgsmålet, og den omtvistede afgørelse annulleres endeligt.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den 15. november 2018 afsagde Retten dom i sag T-405/11, Axa Mediterranean Holding, S.A. mod Europa-Kommissionen ⁽¹⁾, som denne appel er rettet mod. Kommissionen blev ved dommen frifundet i det søgsmål, som appellanten havde anlagt med påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 12. januar 2011 ⁽²⁾ om »finansiel goodwill«, der er reguleret i artikel 12, stk. 5, i den spanske lov om selskabsbeskatning.

Appellanten har til støtte for appellen påberåbt sig et enkelt appelanbringende vedrørende retlige fejl, som den appellerede dom er behæftet med ved fortolkningen af artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med hensyn til begrebet »selektivitet«.

I forbindelse med appellen er det navnlig gjort gældende, at den appellerede dom indeholder fejl med hensyn til

- fastlæggelsen af referencesystemet i den første etape af selektivitsanalysen
- fastlæggelsen af det formål, der skal tages udgangspunkt i ved sammenligningen af de forskellige faktiske og retlige situationer i den anden etape af selektivitsanalysen
- som følge heraf foreligger der tillige en fejl ved fordelingen af bevisbyrden og ved anvendelsen af proportionalitetsprincippet
- subsidiært foreligger der en fejl ved analysen i dommen af det angiveligt manglende bevis for årsagsforbindelsen mellem virksomhedernes manglende mulighed for at indgå i fusioner i udlandet og erhvervelsen af kapitalandele i udlandet
- subsidiært foreligger der en fejl, idet det er afvist at adskille foranstaltningen på grundlag af den procentdel, der kontrolleres
- ud over at fastholde et urigtigt juridisk begrundelse erstatter dommen på flere af disse punkter ræsonnementet i afgørelsen med en særskil og selvstændig begrundelse, hvormed der opstår yderligere retlige fejl.

⁽¹⁾ Dom af 15.11.2018, Axa Mediterranean mod Kommissionen (T-405/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:780).

⁽²⁾ Kommissionens afgørelse af 12.1.2011, om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), som Spanien har gennemført (EUT 2011, L 135, s. 1).

Appel iværksat den 25. januar 2019 af Prosegur Compañía de Seguridad, S.A. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-406/11, Prosegur Compañía de Seguridad mod Kommissionen

(Sag C-55/19 P)

(2019/C 112/40)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Prosegur Compañía de Seguridad, S.A. (ved abogados J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero og A. Lamadrid de Pablo)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 15. november 2018 ophæves.
- Der gives medhold i annullationssøgsmålet, og den omtvistede afgørelse annulleres endeligt.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Den 15. november 2018 afsagde Retten dom i sag T-406/11, Prosegur Compañía de Seguridad, S.A. mod Europa-Kommissionen ⁽¹⁾, som denne appel er rettet mod. Kommissionen blev ved dommen frifundet i det søgsmål, som appellanten havde anlagt med påstand om annullation af Europa-Kommissionens afgørelse af 12. januar 2011 ⁽²⁾ om »finansiell goodwill«, der er reguleret i artikel 12, stk. 5, i den spanske lov om selskabsbeskatning.

Appellanten har til støtte for appellen påberåbt sig et enkelt appelanbringende vedrørende retlige fejl, som den appellerede dom er behæftet med ved fortolkningen af artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde med hensyn til begrebet »selektivitet«.

I forbindelse med appellen er det navnlig gjort gældende, at den appellerede dom indeholder fejl med hensyn til:

- fastlæggelsen af referencesystemet i den første etape af selektivitetsanalysen
- fastlæggelsen af det formål, der skal tages udgangspunkt i ved sammenligningen af de forskellige faktiske og retlige situationer i den anden etape af selektivitetsanalysen
- som følge heraf foreligger der tillige en fejl ved fordelingen af bevisbyrden og ved anvendelsen af proportionalitetsprincippet
- subsidiært foreligger der en fejl ved analysen i dommen af det angiveligt manglende bevis for årsagsforbindelsen mellem virksomhedernes manglende mulighed for at indgå i fusioner i udlandet og erhvervelsen af kapitalandele i udlandet
- subsidiært foreligger der en fejl, idet det er afvist at adskille foranstaltningen på grundlag af den procentdel, der kontrolleres
- ud over at fastholde et urigtigt juridisk begrundelse erstatter dommen på flere af disse punkter ræsonnementet i afgørelsen med en særskilt og selvstændig begrundelse, hvormed der opstår yderligere retlige fejl.

⁽¹⁾ Dom af 15.11.2018, Prosegur Compañía de Seguridad mod Kommissionen (T-406/11, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:793).

⁽²⁾ Kommissionens afgørelse 2011/282/EU af 12.1.2011 om skattemæssig afskrivning af finansiell goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), som Spanien har gennemført (EUT 2011, L 135, s. 1).

Sag anlagt den 29. januar 2019 — Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik

(Sag C-63/19)

(2019/C 112/41)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Europa-Kommissionen (ved R. Lyal og F. Tomat, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4 og 19 i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet ⁽¹⁾, idet den har anvendt en nedsat punktafgiftssats i henhold til regional lovgivning vedtaget af regionen Friuli Venezia Giulia, som fastsætter en bidragsordning for benzin og dieselolie anvendt som brændstof for så vidt angår salget af disse produkter til indbyggerne i regionen Friuli Venezia Giulia.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Den lovgivning, der er vedtaget af regionen Friuli Venezia Giulia har indført en bidragsordning for benzin og dieselolie anvendt som brændstof for så vidt angår salget af disse produkter til indbyggerne i regionen Friuli Venezia Giulia. Ordningen fastsætter i det væsentlige, at på det tidspunkt, hvor der købes brændstof ved pumpen, yder tankstationsoperatøren et fast beløb (pr. liter) ved at nedsætte den pris, der skal betales for brændstoffet. Den regionale forvaltning tilbagebetaler tankstationsoperatøren det beløb, som er ydet i forbindelse med de berettigedes køb af brændstof.

Opbygningen af direktiv 2003/96/EF om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet kræver et ensartet afgiftsgrundlag for så vidt angår produkter og anvendelsesmåder for hele en medlemsstats område. Dette princip følger af direktivets generelle opbygning og navnlig af femte og femtende betragtning hertil samt af ordlyden af direktivets bestemmelser og en systematisk fortolkning af samtlige disse bestemmelser. Princippet om, at hver medlemsstat skal fastsætte et ensartet afgiftsgrundlag for produkter og for anvendelsesmåder, kan kun fraviges, såfremt det udtrykkeligt er fastsat i direktivet. Direktiv 2003/96 indeholder en række bestemmelser, hvorefter medlemsstaterne må anvende lempelser, fritagelser eller differentierede afgiftssatser for visse produkter eller visse anvendelsesmåder. Der er bl.a. tale om artikel 5, 7, 15, 16 og 17 samt direktivets artikel 18 og 19. Disse lempelser, fritagelser eller differentierede satser kan gennemføres af medlemsstaterne i henhold til reglerne i direktivets artikel 6. Sidstnævnte bestemmelse fastsætter, at medlemsstaterne kan gennemføre fritagelser og lempelser enten direkte, ved at differentiere afgiftssatsen eller ved at refundere hele den erlagte afgift eller en del heraf.

Ifølge Kommissionen er der i det foreliggende tilfælde tale om en nedsat punktafgiftssats for brændstof, der ikke er tilladt i henhold til direktiv 2003/96/EF om beskatning af energiprodukter.

Det er således Kommissionens opfattelse, at Den Italienske Republik i det foreliggende tilfælde har tilsidesat sine forpligtelser i medfør af artikel 4 og 19 i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet.

⁽¹⁾ EUT 2003, L 283, s. 51.

**Appel iværksat den 29. januar 2019 af Kongeriget Spanien til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Niende Udvidede Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-219/10 RENV, World Duty Free Group
mod Kommissionen**

(Sag C-64/19 P)

(2019/C 112/42)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Kongeriget Spanien (ved M.A. Sampol Pucurull, som befuldmægtiget)

De andre parter i appelsagen: World Duty Free Group, S.A., tidligere Autogrill España, SA, og Europa-Kommissionen

Intervenienter til støtte for sagsøgeren i første instans: Forbundsrepublikken Tyskland og Irland

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Der gives medhold i denne appel, og Rettens dom af 15. november 2018 i sag T-219/10 RENV World Duty Free Group S.A. mod Europa-Kommissionen ophæves ⁽¹⁾.
- Den omtvistede beslutnings artikel 1, stk. 1, annulleres, for så vidt som det i Kommissionens beslutning 2011/5/EF af 28. oktober 2009 om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder — C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) — som Spanien har gennemført ⁽²⁾ fastslås, at den omhandlede skatteforanstaltning udgør statsstøtte.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er baseret på et enkelt anbringende om, at den appellerede dom bør ophæves. Spanien har anført, at Retten begik en retlig fejl i forhold til EU-retten som omhandlet i artikel 58 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol ved at foretage en ukorrekt fortolkning af artikel 107, stk. 1, TEUF og navnlig begrebet selektiv statsstøtte som omhandlet i denne artikel. Dette enkelte appelanbringende kan opdeles i fire led:

- For det første er Spanien af den opfattelse, at Retten begik en fejl ved at fastlægge en referenceramme for skatteforanstaltningen, der ikke er sammenfaldende med den omtvistede beslutning.
- For det andet er Spanien af den opfattelse, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, idet det heri ikke er fastslået, at beskatningen af goodwill udgør en foranstaltning af generel karakter eller en selvstændig eller særskilt referenceramme.
- For det tredje er Spanien af den opfattelse, at den appellerede dom er behæftet med en yderligere retlig fejl, idet formålet med referencerammen ikke er defineret korrekt, og idet den sammenligning, der kræves i henhold til appeldommen i sag World Duty Free ⁽³⁾ (sag C-20/15 P og C-21/15 P), er gennemført ukorrekt.
- For det fjerde foreligger der en fejl ved identifikationen af en grundlæggende del i referencerammen, der indebærer en retlig fejl ved fordelingen af bevisbyrden.

⁽¹⁾ Dom af 15.11.2018, World Duty Free Group mod Kommissionen (T-219/10 RENV, EU:T:2018:784).

⁽²⁾ EUT 2011, L 7, s. 48.

⁽³⁾ Dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group m.fl. (C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Appel iværksat den 29. januar 2019 af Kongeriget Spanien til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 15. november 2018 i sag T-399/11 RENV, Banco Santander og Santusa mod Kommissionen

(Sag C-65/19 P)

(2019/C 112/43)

Processprog: spansk

Parter

Appellant: Kongeriget Spanien (ved M.A. Sampol Pucurull, som befuldmægtiget)

De andre parter i appelsagen: Banco Santander, SA, Santusa Holding, SL og Europa-Kommissionen

Intervenienter for sagsøgeren i første instans: Forbundsrepublikken Tyskland og Irland

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Der gives medhold i denne appel, og Rettens dom af 15. november 2018 i sag T-399/11 RENV Banco Santander, S.A. og Santusa Holding, S.L. mod Europa-Kommissionen ophæves ⁽¹⁾.
- Den omtvistede afgørelses artikel 1, stk. 1, annulleres, for så vidt som det i Kommissionens afgørelse 2011/282/EU af 12. januar 2011 om skattemæssig afskrivning af finansiel goodwill i forbindelse med erhvervelse af kapitalandele i udenlandske virksomheder nr. C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), som Spanien har gennemført ⁽²⁾ fastslås, at den omhandlede skatteforanstaltning udgør statsstøtte.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er baseret på et enkelt anbringende om, at den appellerede dom bør ophæves. Spanien har anført, at Retten begik en retlig fejl i forhold til EU-retten som omhandlet i artikel 58 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol ved at foretage en ukorrekt fortolkning af artikel 107, stk. 1, TEUF og navnlig begrebet selektiv statsstøtte som omhandlet i denne artikel. Dette enkelte appelanbringende kan opdeles i fire led:

- For det første er Spanien af den opfattelse, at Retten begik en fejl ved at fastlægge en referenceramme for skatteforanstaltningen, der ikke er sammenfaldende med den omtvistede afgørelse.
- For det andet er Spanien af den opfattelse, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl, idet det heri ikke er fastslået, at beskatningen af goodwill udgør en foranstaltning af generel karakter eller en selvstændig eller særskilt referenceramme.
- For det tredje er Spanien af den opfattelse, at den appellerede dom er behæftet med en yderligere retlig fejl, idet formålet med referencerammen ikke er defineret korrekt, og idet den sammenligning, der kræves i henhold til appeldommen i sag World Duty Free ⁽³⁾ (sag C-20/15 P og C-21/15 P), er gennemført ukorrekt.
- For det fjerde foreligger der en fejl ved identifikationen af en grundlæggende del i referencerammen, der indebærer en retlig fejl ved fordelingen af bevisbyrden.

⁽¹⁾ Dom af 15.11.2018, Banco Santander og Santusa mod Kommissionen (T 399/11 RENV, EU:T 2018:787).

⁽²⁾ EUT 2011, L 135, s. 1.

⁽³⁾ Dom af 21.12.2016, Kommissionen mod World Duty Free Group m.fl. (C-20/15 P og C-21/15 P, EU:C:2016:981).

Sag anlagt den 11. februar 2019 — Den Italienske Republik mod Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet

(Sag C-106/19)

(2019/C 112/44)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Den Italienske Republik (ved G. Palmieri, S. Fiorentino og C. Colelli, som befuldmægtigede)

Sagsøgte: Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet

Sagsøgerens påstande

- Forordning (EU) 2018/1718 om ændring af forordning (EF) nr. 726/2004 for så vidt angår Det Europæiske Lægemiddelagenturs hjemsted, offentliggjort i EU-Tidende den 16. november 2018, L 291 ⁽¹⁾, annulleres.
- Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren gjort to anbringender gældende:

- Tilsidesættelse af artikel 10 TEU, 13 TEU og 14 TEU — tilsidesættelse af artikel 114 TEUF, artikel 168, stk. 4, litra c), TEUF, artikel 289 TEUF og artikel 294 TEUF: Ved udpegelsen af Amsterdam som hjemsted for Det Europæiske Lægemiddelagentur begrænser den anfægtede forordning sig alene til at gengive det valg, som Rådet traf under rådsmødet den 20. november 2017, hvilket var et valg, som Parlamentet ikke tog del i. Det følger heraf, at eftersom Parlamentet i forbindelse med vedtagelsen af den anfægtede forordning på ingen måde havde indflydelse på indholdet af den vedtagne afgørelse, i det væsentlige er blevet frataget sine prærogativer, selv om disse burde have været iagttaget fuldt ud i medfør af de regler i traktaterne, som regulerer den valgte lovgivningsprocedure.
- Afledt ulovlighed af den anfægtede forordning som følge af ulovligheden af afgørelse af 20. november 2017-14559/17 — magtfordrejning som følge af manglende undersøgelse og urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder: Såfremt det fastslås, at den anfægtede forordning reelt alene kunne gengive den afgørelse, der blev vedtaget den 20. november 2017, og Parlamentets prærogativer dermed ikke er blevet tilsidesat, skal selve forordningen anses for på afledt vis at være behæftet med de uregelmæssigheder, som nævnte afgørelse er behæftet med, hvilke uregelmæssigheder Den Italienske Republik allerede har gjort gældende i stævningen i sag C-59/18.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1718 af 14.11.2018 om ændring af forordning (EF) nr. 726/2004 for så vidt angår Det Europæiske Lægemiddelagenturs hjemsted (EUT L 291, s. 3).

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. januar 2019 — Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, procesdeltagere: Clinton Osas Alake alias Klenti Solim m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof — Østrig)

(Sag C-577/17) ⁽¹⁾

(2019/C 112/45)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 22 af 22.1.2018.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. januar 2019 — Dacom Limited mod IPM Informed Portfolio Management AB (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Svea hovrätt — Sverige)

(Sag C-313/18) ⁽¹⁾

(2019/C 112/46)

Processprog: svensk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 268 af 30.7.2018.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 11. januar 2019 — Austrian Airlines AG mod MG og NF (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Handelsgericht Wien — Østrig)

(Sag C-566/18) ⁽¹⁾

(2019/C 112/47)

Processprog: tysk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 455 af 17.12.2018.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 16. januar 2019 — Los prestatarios mod Globalcaja S.A. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Juzgado de Primera Instancia de Albacete — Spanien)

(Sag C-617/18) ⁽¹⁾

(2019/C 112/48)

Processprog: spansk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 455 af 17.12.2018.

RET TEN

Rettens dom af 8. februar 2019 — Serendipity m.fl. mod EUIPO — CKL Holdings (CHIARA FERRAGNI)

(Sag T-647/17) ⁽¹⁾

[EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket CHIARA FERRAGNI — ældre Benelux-ordmærke Chiara — relativ registreringshindring — ingen risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 [nu artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EU) 2017/1001]]

(2019/C 112/49)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Serendipity Srl (Milano, Italien), Giuseppe Morgese (Barletta, Italien) og Pasquale Morgese (Barletta) (ved advokaterne C. Volpi, L. Aliotta og F. Garbagnati Lo Iacono)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved L. Rampini, som befuldmægtiget)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: CKL Holdings NV (Bussum, Nederlandene)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 17. juli 2017 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2444/2016-4) vedrørende en indsigelsessag mellem på den ene side CKL Holdings og på den anden side Serendipity, Giuseppe Morgese og Pasquale Morgese.

Konklusion

- 1) Afgørelse truffet den 17. juli 2017 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2444/2016-4) annulleres.
- 2) EUIPO bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Serendipity Srl., Giuseppe Morgese og Pasquale Morgese.

⁽¹⁾ EUT C 392 af 20.11.2017.

Sag anlagt den 16. januar 2019 — Orkla Foods Danmark mod EUIPO (PRODUCED WITHOUT BOILING SCANDINAVIAN DELIGHTS ESTABLISHED 1834 FRUIT SPREAD)

(Sag T-34/19)

(2019/C 112/50)

Processprog: dansk

Parter

Sagsøger: Orkla Foods Danmark A/S (Taastrup, Danmark) (ved advokat S. Hansen)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke der indeholder ordbestandsdelene »PRODUCED WITHOUT BOILING SCANDINAVIAN DELIGHTS ESTABLISHED 1834 FRUIT SPREAD« — registreringsansøgning nr. 16 930 241

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 1. oktober 2018 af det Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 309/2018-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 23. januar 2019 — MSI Svetovanje mod EUIPO — Industrial Farmaceutica Cantabria (nume)

(Sag T-41/19)

(2019/C 112/51)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: MSI Svetovanje, marketing, d.o.o (Vrhnika, Slovenien) (ved advokat M. Maček)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Industrial Farmaceutica Cantabria, SA (Madrid, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: MSI Svetovanje, marketing, d.o.o

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket nume — registreringsansøgning nr. 15 120 355

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 8. november 2018 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 722/2018-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sine egne omkostninger og betale de af MSI Svetovanje d.o.o afholdte omkostninger.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 95, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 og artikel 296 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 8, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 28. januar 2019 — AH mod Eurofound**(Sag T-52/19)**

(2019/C 112/52)

*Processprog: fransk***Parter***Sagsøger:* AH (ved advokat N. de Montigny)*Sagsøgt:* Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene (Eurofound)**Sagsøgerens påstande**

- Annullation af afgørelsen af 11. marts 2018 truffet af Det Europæiske Institut til Forbedring af Leve- og Arbejdsvilkårene og meddelt klageren sagsøgeren gennem dennes advokat ved en skrivelse affattet af dette agentskabs advokat, advokatfirmaet Beauchamps, for så vidt som denne afviser sagsøgerens klage over tilsidesættelse af reglerne om beskyttelse af private og personlige oplysninger, hendes krav om, at der iværksættes en undersøgelse heraf samt ansøgningen om erstatning indgivet af klageren den 2. februar 2018 gennem hendes advokat.
- Sagsøgte tilpligtes at betale et beløb på 30 000 EUR i erstatning for det ikke-økonomiske tab, der er lidt som følge af »data breach« og som følge af afslaget på den klage, der blev indgivet den 2. februar 2018.
- Eurofound tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført syv anbringender.

1. Første anbringende om, at den anfægtede afgørelse er ulovlig, for så vidt som denne afgørelse ikke blev truffet af den kompetente ansættelsesmyndighed, men af et eksternt advokatfirma uden bemyndigelse eller kompetence hertil.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af pligten til god forvaltning, af bistandspligten og af artikel 22 og artikel 24 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union (herefter »vedtægten«), med den begrundelse, at sagsøgte afslog klagen uden at iværksætte en administrativ undersøgelse.
3. Tredje anbringende om bl.a. tilsidesættelse af begrundelsespligten, af retten til forsvar og navnlig af retten til at blive hørt samt af omsorgspligten.
4. Fjerde anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26 og af de bestemmelser, der finder anvendelse på området for retten til beskyttelse af personlige oplysninger.

5. Femte anbringende om en interessekonflikt og om tilsidesættelse af pligten til objektivitet, af pligten til upartiskhed og af administrationens pligt til uafhængighed.
6. Sjette anbringende om magtfordrejning.
7. Syvende anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 17 og af den fortrolighed, der er tilknyttet fagforeningsarbejde, som enhver arbejdstager har ret til at deltage i.

Sag anlagt den 29. januar 2019 — Nosio mod EUIPO (BIANCOFINO)

(Sag T-54/19)

(2019/C 112/53)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Nosio SpA (Mezzocorona, Italien) (ved advokaterne J. Graffer og A. Ottolini)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-ordmærket BIANCOFINO — registreringsansøgning nr. 16 376 758

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 22. november 2018 af Første Appelkammer ved EUIPO (sag R 2434/2017-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 31. januar 2019 — Cypern mod EUIPO — Filotas Bellas & Yios (Halloumi Vermion grill cheese M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927)

(Sag T-60/19)

(2019/C 112/54)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Republikken Cypern (ved S. Malynicz, QC og solicitor V. Marsland)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Filotas Bellas & Yios AE (Alexandrea Imathias, Grækenland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Filotas Bellas & Yios AE

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærket Halloumi χαλλούμι Vermion grill cheese/grill est/grill kase M BELAS PREMIUM GREEK DAIRY SINCE 1927 — EU-varemærke 12 172 276

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 20. november 2018 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2296/2017-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og intervenienten tilpligtes at bære deres egne omkostninger og betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger.

Anbringender

- Appelkammeret foretog en urigtig bedømmelse af ligheden mellem varerne
- Appelkammeret antog med urette, at det var korrekt at overføre ræsonnementet fra tidligere retspraksis fra Retten
- Appelkammeret lagde med urette til grund, at et ældre varemærke var helt uden fornødent særpræg med henblik på at sondre varer, der er certificerede, fra varer, der ikke er certificerede
- Appelkammeret foretog en urigtig sammenligning af varemærkerne og en urigtig bedømmelse af risikoen for forveksling
- Appelkammeret undlod at tage nationale bestemmelser og retspraksis om rækkevidden og virkningen af nationale certificeringsmærker i betragtning.

Sag anlagt den 4. februar 2019 — ECSEL Joint Undertaking mod Personal Health Institute International**(Sag T-64/19)**

(2019/C 112/55)

*Processprog: engelsk***Parter**

Sagsøger: ECSEL Joint Undertaking (ved advokaterne G. Kuyper og P. Brochier)

Sagsøgt: Personal Health Institute International (Amsterdam, Nederlandene)

Sagsøgerens påstande

- Sagsøgte tilpligtes at betale ECSEL et beløb på EUR 25 513,84 tillagt renter med en kontraktlig sats på 3,5 % fra den 15. december 2014, indtil fuld betaling er sket.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat et enkelt anbringende, der støttes på et angiveligt kontraktbrud begået af sagsøgte, som ifølge sagsøgeren undlod at give den relevante nationale finansieringsmyndighed nogen detaljer eller oplysninger om sit projekt og undlod at opfylde sine kontraktlige forpligtelser, hvilket følgelig berettigede en opsigelse af kontrakten for så vidt angik sagsøgeren, jf. de relevante bestemmelser i artikel II.20.1 i bilag II til tilskudsaftalen.

Sag anlagt den 5. februar 2019 — Sixsigma Networks Mexico mod EUIPO — Dokkio (DOKKIO)

(Sag T-67/19)

(2019/C 112/56)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Sixsigma Networks Mexico, SA de CV (Mexico City, Mexico) (ved advokat C. Casas Feu)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Dokkio, Inc. (San Mateo, Californien, De Forenede Stater)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Dokkio, Inc.

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af ordmærket DOKKIO — International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, nr. 1 308 971

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 21. november 2018 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 1187/2018-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres, for så vidt som den forkaster indsigelse B 2800087.
- EUIPO tilpligtes at betale de af Sixsigma Networks Mexico, SA de CV afholdte omkostninger.
- Dokkio, Inc. tilpligtes at betale de af Sixsigma Networks Mexico, SA de CV afholdte omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
-

Sag anlagt den 6. februar 2019 — Südwestdeutsche Salzwerte mod EUIPO (Bad Reichenhaller Alpensaline)**(Sag T-69/19)**

(2019/C 112/57)

*Processprog: tysk***Parter***Sagsøger:* Südwestdeutsche Salzwerte AG (Heilbronn, Tyskland) (ved advokat M. Douglas)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-figurmærket Bad Reichenhaller Alpensaline — registreringsansøgning nr. 17 126 517*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 4. december 2018 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 412/2018-1)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres og EU-varemærkeansøgning nr. 17 126 517 tillades fremmet til registrering, for så vidt som dette er blevet nægtet.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringende

Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 7. februar 2019 — DK Company mod EUIPO — Hunter Boot (DENIM HUNTER)**(Sag T-74/19)**

(2019/C 112/58)

*Stævningen er affattet på engelsk***Parter***Sagsøger:* DK Company A/S (Ikast, Danmark) (ved advokat S. Hansen)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Hunter Boot Limited (Edinburgh, Det Forenede Kongerige)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Ansøger af det omtvistede varemærke:* DK Company A/S

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket DENIM HUNTER — registreringsansøgning nr. 14 649 891

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 16. november 2018 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 849/2018-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Den anfægtede afgørelse omgøres til det modsatte resultat.
- EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder de af sagsøgeren afholdte omkostninger.

Anbringende

- Appellkammeret har med urette lagt til grund, at der foreligger en risiko for forveksling mellem varemærkerne.

Sag anlagt den 8. februar 2019 — Comune di Milano mod Parlamentet og Rådet

(Sag T-75/19)

(2019/C 112/59)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Comune di Milano (ved advokaterne F. Sciaudone, M. Condinanzi og A. Neri)

Sagsøgte: Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1718 af 14. november 2018 om ændring af forordning (EF) nr. 726/2004 for så vidt angår Det Europæiske Lægemiddelagenturs hjemsted (herefter »EMA«) annulleres.
- Det fastslås, at Rådets afgørelse af 20. november 2017 er uden virkning i henhold til punkt 6 i forretningsordenen af 22. juni 2017.
- Rådet og Europa-Parlamentet tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat fire anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af principperne om det repræsentative demokrati (artikel 10 TEU), om institutionel ligevægt og om loyalt samarbejde (artikel 13 TEU) samt om en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og af artikel 14 TEU.

- Sagsøgeren har gjort gældende, at de pågældende principper er blevet tilsidesat, for så vidt som: i) EMA's hjemsted blev valgt af en enkelt institution, Rådet, efter afslutningen af en beslutningsproces, der mundede ud i afgørelsen af 20. november 2017, hvorved indholdet af den anfægtede forordning blev fastsat (dvs. placeringen af EMA's hjemsted i Amsterdam), uden for den almindelige lovgivningsprocedure og inden indledningen af denne; ii) Rådet og Kommissionen — som er de to eneste institutioner, der deltog i udvælgelsesprocessen — ikke involverede Parlamentet i proceduren for valg af EMA's hjemsted, som beslutningsprocessen faktisk blev reduceret til; iii) Rådet og Kommissionen inden for rammerne af den almindelige lovgivningsprocedure stillede Parlamentet over for den fuldbårde kendsgerning, som det (allerede foretagne) valg af Amsterdam som hjemsted udgjorde; iv) Rådet og Kommissionen ikke efterlod Parlamentet nogen handlefrihed med henblik på at vurdere eller anfægte denne beslutning, men derimod forpligtede sig til at afslutte lovgivningsproceduren så hurtigt som muligt; v) det blev gjort umuligt for Parlamentet at varetage sin opgave, som ellers er fastsat i traktaterne, og Parlamentet i løbet af lovgivningsproceduren mod sin vilje blev tvunget til at »godkende« den af Rådet vedtagne afgørelse.
2. Andet anbringende om magtfordrejning og om en tilsidesættelse af gennemsigtighedsprincippet, princippet om god forvaltning og princippet om retfærdighed
- Ifølge sagsøgeren var formålet med udvælgelsesprocessen at fastlægge det bedste bud på en omplacering af EMA's hjemsted i lyset af de objektive udvælgelseskriterier, der var fastsat i udbuddet. I det konkrete tilfælde gjorde den ved lodtrækning foretagne udpegelse af hjemstedet uden en forudgående oplysningsforanstaltning det ikke muligt at fastslå, at de to kandidaturer fra Milano og Amsterdam ikke var ligeværdige, eller at vælge det bedste bud. Udfaldet af afstemningen af 20. november 2017, der faldt ud til fordel for Amsterdam, var desuden et resultat af, at Kommissionen ikke foretog nogen faktisk oplysning, og af fordrejningen af det nederlandske bud (med hensyn til forskellige væsentlige forhold). Følgelig stemte medlemsstaterne for Amsterdams kandidatur, idet de med urette var af den opfattelse, at sidstnævnte opfyldte de i udbuddet fastsatte betingelser og agenturets specifikke krav. Endvidere blev det nederlandske bud ændret efterfølgende (til det værre) efter afstemningen af 20. november 2017. Ændringerne af buddet blev forhandlet i hemmelighed og bilateralt. De mangler, som afgørelsen af 20. november 2017 er behæftet med, indebærer, at den anfægtede forordning er uretmæssig.
3. Tredje anbringende om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltning
- Det gøres i denne henseende gældende, at den beslutningsproces, som førte til udpegelsen af EMA's nye hjemsted, var kendetegnet ved manglen på en procedure og fremgangsmåder til sikring af den påkrævede gennemsigtighed. Den manglende oplysning og den efterfølgende — bilaterale og hemmelige — genforhandling af visse væsentlige betingelser i det nederlandske bud har skærpet tilsidesættelsen af gennemsigtighedsprincippet. Desuden er adskillige forhold, der er relevante for afgørelsen, ikke blevet taget i betragtning. Tilsidesættelsen af princippet om god forvaltning er blevet skærpet af den omstændighed, at buddene ikke er blevet faktisk vurderet, og af Kommissionens fordrejning af tre væsentlige forhold i det nederlandske bud (areal på det midlertidige hjemsted, finansieringsbetingelser, utilstrækkelighed med hensyn til at sikre kontinuiteten i EMA's arbejdsopgaver).
4. Fjerde anbringende om en tilsidesættelse af Rådets afgørelse af 11. september 2009 om vedtagelse af Rådets forretningsorden og om en tilsidesættelse af Rådets forretningsorden af 31. oktober 2017
- Under dette punkt har sagsøgeren gjort gældende, at afviklingsfremgangsmåden og resultatet af afstemningen er mangelfulde på grund af tilsidesættelsen af de specifikke regler, som Rådet skulle have iagttaget, hvilket medfører, at afgørelsen af 20. november 2017 og den anfægtede forordning er uretmæssige.

Sag anlagt den 12. februar 2019 — Apostolopoulou og Apostolopoulou Chrysanthaki mod Europa-Kommissionen

(Sag T-81/19)

(2019/C 112/60)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøgere: Zoi Apostolopoulou (Athen, Grækenland) og Anastasia Apostolopoulou-Chrysanthaki (Athen) (ved advokat D. Gkouskos)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgernes påstande

- Nærværende sag forenes med den sag, som samme sagsøgere anlagde den 25. oktober 2018, og som er registreret som T-721/2018.
- Sagsøgerne gives medhold, og sagsøgte tilpligtes in solidum at betale hver sagsøger i alt 1 100 000 EUR som erstatning for det ikke-økonomiske tab, som de har lidt som følge af en tilsidesættelse af deres personlige rettigheder, som dette beløb er detaljeret opgjort i stævningen.
- Sagsøgte tilpligtes i fremtiden at afstå fra enhver tilsidesættelse af sagsøgernes personlige rettigheder.
- Den første sagsøger tilpligtes at genoprette sagsøgernes ry og omdømme med en erklæring.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Dette søgsmål er anlagt mod Europa-Kommissionen og Den Europæiske Union. Henset til, at sidstnævnte for Domstolen altid repræsenteres af den institution, som er ophavsmand til den anfægtede retsakt eller adfærd, anses Kommissionen følgelig for at være eneste sagsøgte i nærværende søgsmål.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat tre anbringender.

1. Det første anbringende om tilsidesættelse af loyalitetsforpligtelsen og af ligebehandling mellem parterne, tilsidesættelse af det grundlæggende princip om beskyttelsen af en forsvarlig retspleje og tilsidesættelse af sagsøgernes ret til en retfærdig rettergang.
 2. Det andet anbringende om tilsidesættelse af den menneskelige værdighed og af sagsøgernes personlige rettigheder i strid med princippet om god forvaltningsskik.
 3. Det tredje anbringende om tilsidesættelse af legalitetsprincippet, princippet om god tro og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)

Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA